

ВЕСИСЛАВА САВОВА

С АРОМАТ НА ЛОТОС

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Весислава Савова, автор, 2021
© Габриела Цанева, художник, 2021
© Габриела Цанева, корица, 2021
© Издателство gabriell-e-lit, 2021
ISBN 978-619-7520-70-5 - pdf
ISBN 978-619-7520-71-2 - ePub

СЪДЪРЖАНИЕ

Смразяваща жега.....	4
Супата.....	6
Сирената.....	7
Деветте живота на вещера.....	11
Нощем.....	17
Всички нюанси на синьото.....	21
Синева.....	25
Фаринели.....	31
Сго-дих-ме-се!.....	34
Облачно.....	37
Призраци.....	41
Оловните войници.....	45
Събуждането на Аззи.....	62
Денят на измитите прозорци.....	72

Смразяваща жегга

(отличие на конкурса на Heart-Bytes, the Sacred Heart College, 2012 г., и включен в сборника "Lakeview", на английски език)

Боси крачета по студените плочки на верандата. Студът бавно пълзеше по крехкото ѝ детско телце. Късата бяла нощница не можеше да затопли кръвта ѝ. Когато всеки момент ще навършиш четири и останеш съвсем сама през нощта, не съществуват мисли, които могат да те затоплят.

Къщата гореше, но огнените езици я караха да потръпва. Ръцете ѝ бяха готови за прегръдка, но увиснаха в студения въздух.

- Силвия, Силвия-я-я! – момичето чу някой да я вика по име.

В този момент тя разпозна гласа.

- Да багам... трябва да багам – помисли си Силвия.

Но къде? Огънят беше пред нея, а непознатият, скрит в студените прегръдки на нощта, град – зад нея. Силвия започна да усеща как страхът наводнява големите ѝ сини очи. Те приличаха на две планински езера – спокойни на повърхността, но никой не знаеше какво беше скрито на дъното. Момичето падна на колене и позволи на спомените да превземат крехкото ѝ съзнание.

...

Силвия все още не можеше да разбере защо татко ѝ – милионерът Джо Фил – я беше излъгал. Защо бяха сложили онази грозна восьмична кукла в ковчег и я караха да каже сбогом на мама? После... после той започна да закъснява, да не мири-

ше като баща ѝ. Беше непозната, но плашеща миризма.

Една вечер баща ѝ, придружен от много млада жена, се прибра много по-рано. Той каза: „Запознайте се, момичета!“ и заповяда на Силвия да бъде добро момиче.

...

Оттогава постоянно ѝ беше студено. Заради претенциите на младата жена. Заради оплакванията на младата жена. Заради страха да не бъде наказана за нещо, което не заслужаваше. Заради самотата – да бъде с хора, които не я харесват.

...

- Силвия, къде си, плъхче такава?! – смразяващият глас се чуваше все по-отблизо и по-отблизо.

Колкото по-близо идваше, толкова повече тя усещаше блаженството на пламъците. Те не я нараняваха, а напротив – започнаха да пеят нежната си песен. Нещо, напомнящо гласа на майка ѝ, беше последното, което чу. Последното нещо, което видя, беше фигура, която много приличаше на баща ѝ, но цялата в пламъци.

...

Година по-късно, богатата вдовица на Джо Фил нае работници, които започнаха възстановяването на изгорялата къща. Единственото, което тя не можеше да преодолее, беше кошмарът с ръчичките на доведената ѝ дъщеря, протегнати за прегръдка.

Супата

(отличие в „Lost Paper“, 2014 г. и част от проекта за колективно писане с автори от цял свят)

Докато супата изстива, парата ме връща към детството ми и мога да видя баба, седнала на масата в кухнята, до мен.

Тенджерката на печката свирука, разказвайки истории на език, който мога само да почувствам. Имам усещането за уют и сигурност. Баба пък държи книга във възлестите си ръце. Аз точно съм започнала да чета и надничам към корицата на тази книга. Най-последно, разчитам заглавието – „Пилешка супа за душата“.

- А какво е душа, бабо?

Баба се усмихва и аз разбирам отговора, който е на оня, същия език, на който тенджерката разказва истории.

...

Време е да повикам дъщеря ми за обяд.

Сирената

(второ място на конкурса „По пътя на Итака“, 2018 г., на КДК „Нов живец“, Атина)

- И тогава се разнесеъл аромат на зюмбюл, последван от песнопение, на което сигурно и ангелите биха завидели. Секунда след това красивата му жена изчезнала. Край!

- Ха-ха-ха! – Давид се беше хванал за корема с кръстосани ръце и не можеше да овладее смеха си, докато санитарката Амелия, доброволно наела се да чете на пациентите си приказки, по време на рутинното претърсване на стаите им преди лягане от персонала, го гледаше над очилата си с дебели рамки. Сините ѝ очи изглеждаха помалки, отколкото през стъклата, но в никакъв случай не и по-малко привлекателни за Давид, който не пропускаше случай да ѝ направи комплимент за дългата руса коса, за тънката ѝ фигурка, дори за ръста ѝ, който самата тя ненавиждаше: „Джобно гадже, а не някоя яка кака, дето да ме носи под мишница.“

Диагнозата на Давид все още не можеше да бъде уточнена. Твърдеше, че е правнук на Одисей и е пребродил земното кълбо, докато най-последно се завърнал у дома си, където неговата мила Амелия – „далеч по-красиво име от Пенелопа“ – го чакала с „обич и плам“. Лекарите спореха и се колебаеха между параноидна шизофрения и шизофреничен егоцентризъм. Само за едно бяха категорични – не можеше да става и дума за изписването му.

- Коя част от прочетенето беше толкова смешна, Давид? – попита тихо Амелия, която изпитваше симпатии към прекалено високия, слаб и винаги рошав пациент, чиито дълбоки кафяви очи сякаш разчитаха всички тайни, които тя грижливо се стараеше да не издаде.

- Моля ти се, скъпа – Давид се засмя още веднъж, срещнал укорителния ѝ поглед. – Добре, няма да интимнича пред другите, само насаме. Ха-ха! Та, питаш кое е смешното. А, бе, хора, с гъзовете си ли четете? Не разбрахте ли, че сирените не пеят наистина. Това е евфемизъм за сексуалната им мощ. Привличат с ухание, да, но не е точно зюмбюл. Твърде банално в наши дни, когато дори в парфюмерията се ползват трикове, уж, за запазване на по-дълготраен аромат, но когато прадядо ги е срещнал, това си е граничело с чудо. Добре, че тогава симптомите за лудост са били съвсем други, защото сигурно нямаше да се стигне до моето създаване.

- Ах, каква загуба – иронизира го млада пациентка с дълга черна коса и точно толкова черни очи.

- Трай, бе, скапан демон – сръза я Давид и се изсмя точно в лицето ѝ. – И какво, тати Сатаната ти отне силата и сега не можеш да напълниш тези очички с кръвчица, а? Ай, сиктир! Друг път ще се разправам с теб, въпреки че едва ли има особен смисъл. Бита карта си, дет' се вика.

- Давид, моля те да бъдеш по-внимателен – прекъсна го Амелия. – Дилайла е дама и не можеш да ѝ говориш така.

- Дама си ти, Амелия. Както и да е. Та за прадядо ми идеше реч. Само Орфей бил по-потентен от него. Нали не мислиш, че свиращът наистина е

засрашил сирените с песен? Изтощил ги е от е...
Така де, ти си дама и няма да го кажа.

- Добре, мисля, че след малко ще трябва да вървите по леглата – каза Амелия.

- Само с теб, душко – не се стърпя Давид.

- Давид, предупредих те. И моля те, колкото и да е приятно за една жена да получава комплименти, мисля, че понякога минаваш всякакви граници.

- Да, преминах много граници. Обиколих почти цялото земно кълбо, което...

- Давид, знам, че това е работа на лекарите, но тъй като си добър и умен, ще ти го кажа аз – не си излизал никога извън България. Всичко се е случило в главата ти, поради което си много объркан...

- Ама ти за какви граници и какво земно кълбо мислиш, Амелия? Пътят, скъпа моя, пътят е вътре в нас. Завръщането в Итака е завъртането на начина на мислене – към теб самия, към божествената, безсмъртна искра. Иска се смелост. Е, малко хубава храна, питиета и изискани жени само облекчават усилията, но те, прости, Амелия, но е така, не са никак важни.

- По леглата! – другите санитарни влязоха в стаята и всеки поведе по двама пациенти.

...

Три дни по-късно, доктор Аврамов остана до гроба на Давид малко след като двама от колегите му си тръгнаха. Това бяха всички, отишли да го изпратят, след като се беше самоубил. Да, много неприятно – избодени очи, натъпкани с въськ уши и прерязани китки, кръстосани върху корема му. Доктор Аврамов чу двама от пациентите да говорят, че санитарката Амелия била в стаята

му, когато това се случило, но нима можеше да повярва на брътвежите им? Тогава трябваше да повярва, че единият е демон; другият – паднал ангел, но не Луцифер, не, имало цяла плеяда, опълчили се на Рая; трета пък била тристагодишна вещица и какво ли още не. А и Амелия имаше алиби – беше си тръгнала, след като другите санитарни изпратили пациентите по стаите им.

Силен аромат на зюмбюл прекъсна мислите му. Обърна се и беше готов да поздрави санитарката, когато жената запя. Песента ѝ го върна някъде далече в детството, когато се люлееше на дървеното конче, размахал дървения меч и обещаващ на майка си, че сега, когато таткото го нямаше, той щеше да я пази от всички чудовища. Силна болка стисна гърдите на доктора, а след това лявата му ръка се обездвижи постепенно от рамото надолу. Усети как губи съзнание и се свлече на колене. После падна по лице в тревата.

Гробарят, решил да прибере останалите свежи цветя и храна от гробовете, го намери така. Колегите на доктор Аврамов бяха категорични – инфаркт. В суматохата около самоубийството на пациента Давид и инцидента с колегата им, никой не обърна внимание, че всеотдайната санитарка Амелия не дойде повече на работа.

Деветте живота на вещера

Вещерът Станислав се засмя:

„Станислав?! Как го измислих само! Обаче, запазих сърцето си до времето, в което колкото по-нестандартно е нещо, толкова по-голям интерес предизвиква. За да съхраня и укрепя своя свят, ми е нужен интересът на най-пропадналите простосмъртни – проститутки, фанатици, слуги на дявола (ха-ха!), бездомници. Готови са на всичко срещу няколко зелени хартийки. Интересът им прави и образите в кристалната топка, показваща ми всяка хрумка на моите двама братя, за които достъпът до мен е отказан, по-ясни. Густав, ела тук момче!“

Чу се хриптене и след малко срещу него стоеше шиши – японското митологично същество, наподобяващо кръстоска между куче и лъв, – единственият му приятел, когото срещна през Средновековието и единственият човек, когото вещерът спаси от лапите на смъртта, но при условие, че избере несъществуващ сред земните образ. Вещерът прочете мислите на приятеля си:

„Братко, надушвам нечиста сила. Знаеш, че тя има миризмата на умна жена, горяща на кладата (Густав така и не забрави единствената си любима). Укрепи стените и, за всеки случай, не излизай поне един земен месец навън! Ако не беше започнал да пушиш тези треволяци, и ти щеше да надушиш опасността.“

Вещерът го погали, но от трепването на ръката му, Густав разбра, че е изпратил правилното послание и дръпна глава. Независимо от отредената му форма, той си оставащ мъжкар и излишната

демонстрация на чувства беше загуба на време за него. Мъжкар, обаче, беше и благодетелят му и той го знаеше. С риск да изгуби безсмъртното си сърце – на върха на игла, иглата в яйце на патица, яйцето в ковчеже, а ковчезето на остров незнаен, – той, за когото няколкото смъртни, научили тайната, я превърнаха в приказка за Кашчей, за която всеки по-силен мъж възкликва „бабини деветини“, не би се скрил като подгонен от скинари травестит за нищо в който и да е свят. Густав гризна леко Вещера по палеца – поздравът му за непробиваема защита. После побягна от стаята с подвита опашка.

Останал сам, Вещерът се обади на няколко от подчинените си, а те го заляха с въпроси за това как е, къде се губи и разни такива.

„Изобщо не ви пука, копелета, но важното е да се интересувате от мен, без значение какви са подбудите ви!“

Надигна се и огледа стаята – подът и стените бяха покрити с дървени дъски, в огнището тлееше огън, дори и през лятото, а върху писалището имаше само кристална топка. Последните два дни тя беше доста замъглена, но Вещерът се подсмиваше, защото знаеше, че двете по-малки братчета-близначета опитват нова магия, за да се освободят от Ледената кула, в която ги беше затворил. Когато му доскучаеше, се забавляваше да ги наблюдава и се смееше на тяхната нескопосност, дразнейки ги с гледката от огнището.

„Да, братлета, от една майка сме, но семката е важна. Една и съща земя дава живот и на дъба, и на трънката. Един е Ван-дал и той никога не повтаря. А Зан-дан, вашият баща, ще трябва дълго време да ми диша праха, за да се научи поне на

показните магии, с които аз държа в подчинение играчките си.”

Кристалната топка обаче беше почерняла. Густав пък изчезна, след като го предупреди. За първи път от хиляди години, Вещерът усети несигурност. Прииска му се Ван-дал да бъде до него, но си спомни, че може да го призове само веднъж и то в случай, че някой стигнеше твърде близо до сърцето му, а той не може да се справи. Постепенно тънък сноп светлина се появи в чернилката. Видя братята си в кулата, но не да творят магии, а на колене, вързани с вериги. Около тях кръжеше черна топка с остри шипове, която току ги бодеше по босите ходила и му трябваше време да настрои звука, за да различи сред познатите съскащи звуци и няколко думи. Чудовището искаше от тях да го излъжат, че са се освободили с успешна магия, която са сътворили, да се престорят, че идват да му се поклонят и когато той се отпусне, да го обезглавят така, сякаш е някоя от палавите съпруги на Хенри VIII и неговата кула да посивее. За девети път майка им заставаше срещу него и той отдавна знаеше – беше родила близнаците от този жалък аматьор, само за да подготви убийци на първородния си син, който ѝ напомняше за предателството на Ван-дал. Все едно сама не знаеше, че той никога няма да се върне при нея. Все едно ѝ беше малко, че той никога повече не би оплодил вещерка. Та тези принципи бяха известни дори на простосмъртните отрепки, но ги приписваха на някакво създание, на което дори бяха дали име – Луцифер. Ето, че след като осем пъти се беше провалила – и осемте, по различни начини бе стигала до сърцето му, но се беше връщала по-раздърпана и по-окаяна от вся-

кога, без да може да се похвали с победа, - но всеки неин опит му костваше прехвърляне в различни земни епохи и да започва да утвърждава самоличността си отначало. Това щеше да бъде последният път. После иглата можеше сама да пробие яйцето, но не така, както земните хора си го представяха. Иглата беше нокътят на Майката-вещерка, изтръгнат ѝ при едно от мъченията на Инквизицията, а яйцето - собствената ѝ яйцеклетка, извадена в концентрационен лагер. „Ама добре сме обучили някои земни хорица, а?!“ - засмя се Вещерът, но гласът му потрепери, а драскането на Густав от другата страна на вратата го накара да се опомни. Не беше време за самосъжаление, трябваше да действа.

Докато обмисляше следващия си ход, в стаята му влетяха три черни топки с шипове - голямата, която видя в стаята на братята си, и две по-малки, самите те. Майката разбра, че не е успяла да изненада първородния и мина в атака:

- Изненада ли ссе шшш.... - съскането и шъткането бяха останали от последното ѝ земно преобразяване, когато попадна в ръцете на комунисти в Китай. Те изтръгнаха предните ѝ зъби, а когато тя взе решение да не приема повече земни образи, не успя да се справи с този дефект.

- Не, Вещерице (знаеше колко я вбесява с това обръщение), ни най-малко. Забравяш ли вече кой е баща ми?

- Това забравя ли сесе? - засмя се родителката, но знаеше, че е уцелил най-уязвимото ѝ място. Докато се забавляваше с объркването ѝ, за малко да пропусне един черен шип, насочил се точно към врата му. Завъртя се и още във въздуха го хвана, стискайки силно.

- О-о-ох! – изскимтя тънък гласец.

- А ма, майко, ти съвсем си ги изпедерастила тези малките! – засмя се Вещерът и извади от джоба си нещо, което смътно напомняше нунджако, но от него струеше толкова силна светлина, че двете малки топки започнаха да се гърчат от ужас. – Аре де, хлапета, на ви светлина, а след малко така ще ви сгрея гърбините, че ще си мечтаете за Ледената кула. За да се убедите, че не съм толкова зъл, връщам ви обратно у дома.

Чу се съскане и двете малки черни топки постепенно се изпариха от стаята. В кристалната топка се отразиха телата им, но Вещерът нямаше време да се позабавлява с гърченето и стоновете им. Майка му добиваше очертанията на тънка, висока женска фигура с дълги до земята червени коси, тук-там прошарени в бяло. За първи път от 50 години насам Вещерката добиваше познатия на човечеството образ на „дяволица“. Двата изви-ти овнешки рога на главата ѝ се устремиха към корема на Първородния ѝ.

- Wow, mule, wow! – извика Вещерът, в чиито ръце рогата се превърнаха в прах, а около кръста му вече се увиваше огромен питон с женско лице, чиито изумрудени очи бяха впити в неговите. Отпусна се. В този момент вратата се отвори с трясък и Густав нахлу в стаята, захапвайки огромното туловище, почти задушило благодетеля му. Тогава мрак обгърна стаята на Вещера и силен глас заглуши трошенето на кости в устата на шиши:

- Е, какво, жено, постигна желанието си да ме видиш още веднъж преди да умреш, а?! Дали забеляза, обаче, огромната паст срещу теб?

Срещу нея се въртяха спирали в синьо-виолетови оттенъци, които я засмукваха в себе си. Освободен от хватката на чудовището, Вещерът се изправи. Преди да каже каквото и да е на баща си, той също бе изчезнал от погледа му. На пода видя сърце от олово, неговото. Загаси огъня в камината – никога повече нямаше да може да си го позволи. Но му оставаше шансът да повика Ванда в краен случай. Когато стане много напечено.

Нощем

Часът на Вола (2 сутринта). До този на Тигъра (4) никой нямаше да посмее да излезе навън. Най-смелите, като нинсоми (гадател) Юн, само надничаха, скрити зад завесите на прозорците си. Гадателят вече знаеше какво го очаква и бе решил да го изпревари, но и без това треперещите му ръце, сега съвсем не подлежаха на контрол. От това бамбуковата щора само на неговия прозорец се вееше така, че шумът ѝ заглушаваше песента на цикадите, току-що запели за първи път това лято. Небето се оцвети в нов, невиджан до тогава, нюанс на синьото.

През деня Юн беше помел градината от падналите листа. После поля розите, чийто аромат трябваше да успокои съзнанието на госта, преди да влезе в малката дървена колиба, лишена от всякакви украшения. Само в нишата ѝ имаше стрък японска акация, а към нея бе закрепил свитъка с послание. Послание, което само очакваният, самопоканил се гост можеше да разчете. Юн не пропусна да излъска до блясък бронзовите прибори, защото точно на тази чаена церемония сребротото не бе желано. И не само за да се спазва изискването да се види пръстът, а не пръстенът, който сочи Луната.

Още преди да се почука, старият японец се изпъна като струна и сякаш воден от някаква невидима сила, отвори вратата със замах, след което сведе главата си в поклон, успокоил треперенето на събраните си в молитвена поза длани.

- Да не чакаш Буда, бедняко?! - глас, напомнящ гръмотевица, предвещаваща буря, го сепна и

го накара да отвори очи. Знаеше на кого ще сервира чай, извървявайки Пътя на чая, но колкото и да се стараеше вече осем часа, не можеше да познае каква форма е приел този път.

Срещу него стоеше каймон - надзирателка на слугините, - облечена в едноцветно кимоно, както се очаква при гостуване на чаена церемония, но този цвят се променяше толкова бързо, че тъкмо Юн да каже, че е син и той се насищаше в кърваво червено, а после преминаваше в пурпурно. Ръкавите бяха дълги, а костеливите пръсти, подали се от десния ръкав появяваха краищата му - знак, че притежателката му е готова да си намери мъж. Когато най-последно се осмели да погледне лицето, гадателят ахна - усмихваше му се рижава лисица, но нещо в тази усмивка караше кожата му, допреди малко покрита с лепкава пот, да настръхне, а тялото му да се разтрепери. Неведнъж беше говорил с китсуне (дух-лисица), който можеше да добива човешка форма. Вече беше успял да види върховете на деветте опашки, подаващи се под кимоно и да разбере, че създанието е на повече от сто години. Обикновено, усетили гадателската му дарба, тези добили женствени форми лисички, се сприятеляваха с него. Само една от тях успя да го съблазни, а после да го предупреди за единствената чаена церемония, която щеше да извърши през живота си. Това създание тук обаче не беше хитруша, която се опитва да му отмъкне хоши-но-тама, бялата сфера, и да го остави мръсен и раздърпан някъде далеч, извън селото на зазоряване. Единственото му спасение беше да успее да удължи чаената церемония до часа на Тигъра, когато ...

- Хайде, чай ли ще прием или ще те гледам как трепериш като последен лист на дърво през есента? – прогърмя отново гласът.

- След Вас, Ма'даму (госпожо)!

Докато Юн отговори и се поклони, създаването вече се навеждаше, за да влезе в нишата. Гадателят го последва, а гласът вече четеше посланието от свитъка с повтарящо го, според традициите на хайку, ехо:

часът на тигъра
убожда пръста си
на акациева клонка

- Как посмя? Как посмя да откъснеш клонката? Виж какво направи! – левият ръкав на кимоното падна върху вдигнатия лакът – ръката до там липсваше.

Да, Юн беше много млад, когато си позволи да откъсне клонче акация и я да поднесе на момиче, което ухажваше. Единственото, което забрави, бе да подкастри двата бодливи шипа в основата на клонката. Момичето убоде пръста си, а два дни по-късно умря от инфекция. На погребението силен вихър се изви в тъмното небе и Юн беше вдигнат високо над всички. Тогава получи гадателската си дарба, но и проклятието през нощта да го преследва акация в ужасен кошмар. Единствената друга жена, която доближи, беше дждото (проститутка), оказала се китсуне. Дарила го с любовта на чистото си тяло, бе усетила какво се случва с него и го предупреди, че една нощ сънят му ще се сбъдне и само Пътят на чая, ако е достатъчно дълъг, може и да го спаси.

Юн наля чай и събра смелост да запоснае гостенката си с коана за акациевото дърво и мъртвото момиче. Питаше се дали живот без клон-ръка

или смъртта е по-страшна. Дали илюзията живот или непознатата смърт, която дебне в часа на Вола е по-страшна. Дали да си служиш с една ръка или да бъдеш мъртъв приживе...

- Не, не може да бъде... недееей! – изкрещя кутсуне и силуетът ѝ избледня.

Тогава Юн вдигна очи към небето с благодарност и видя първите розови отблясъци на изгрева.

...

От другата страна на Земяното кълбо в едно планинско село на никому неизвестна държава, малко момиче засади акация и благодари с поклон. После помоли фиданката да не я напуска дори през нощта, когато тя спи, а дърветата добиват човешка форма – било за да си отмъстят, било за да съблазнят.

Всички нюанси на синьото

3-то място на „Истории от някога“ /ноември, 2016 г.

В онази мразовита сутрин старата къща в края на селото, която местните не забелязваха, бе озарена от сияние, преливащо във всички нюанси на синьото, чак до виолетово.

„Нямаме достатъчно думи за синьо“ – помисли си госпожа Ху. На шега, бяха започнали да се наричат с мъжа ѝ „госпожо“ и „господине“, докато още скитаха от град на град да просят. Така и останана, след като се установиха в тази изоставена постройка, която превърнаха в свой дом. – „Или може би някой ги е написал, но нали нито мога да чета, нито има кой да ми ги прочете, ще знам само тъмносиньо и светлосиньо. А това, което се случва сега, няма да мога да го разкажа на никого, защото не знам думите за него.“

Господин Ху бе излязъл по тъмно. Преди да започне да проси до бензиностанцията на магистралата над къщата им, той бързаше да прерови контейнерите за боклук. Имаше на разположение един час до идването на камионите, които извозваха цял куп съкровища на сметището. Чистачите бяха доволни от заплатите, които получаваша и дори не си правеха труда да поглеждат какво тъпчат в търбуха на машината. Да не говорим за шофьорите. Те пък толкова харесваха работата си, че не допускаха „мизерни използвачи“ като господин Ху на сметището. Жилав мъж беше той и никой не можеше да го надхитри, при това не

само защото говореше малко и единствено с жена си.

Ако трябва да бъдем честни, госпожа Ху бе разкрила тази възможност за по-добър живот на мъжа си. Но кое ли в този живот е честно? Ето защо, тя се задоволяваше да гледа как пръстите на дясната му ръка посиняваха от стискане да не я удари, когато го упрекваше, че е прахосник, защото е купил бутилка ракия с част от изпросените пари. Посиняваха бавно и преливаха през всички нюанси на синьото, чак до виолетово – като тези, озарили къщата им в този момент.

„Дали душата на някой бедняк не напуска тялото му и не се е вкопчила в него до посиняване?“ – промърмори госпожа Ху. – „Бедните никога не знаем къде да отидем!“

Тя продължи да говори сама, обещавайки си да наблюдава внимателно кого ще зароят в старото гробище, отделено от къщата им с тръстивкова ограда. И без това, нейната основна задача за деня бе да донесе у дома от храната, която хората оставяха на гробовете. Отдавна ѝ беше все едно кое име е написано на плочата, защото никой от живите наоколо не ги забелязваше. Защо тя да им оказва тази чест, след като си заминат? Но ето, че това сияние в преливащи нюанси на синьото, чак до виолетово, я накараха да промени навиците си.

Камбаната удари и дребничката госпожа Ху, скрила мършавото си тяло в сив гащеризон, намерен от мъжа ѝ на бензиностанцията („Дрехи от боклука не са за моята госпожа!“ – се беше пошегувал, когато ѝ го даде), и бялата си оредяла коса – с кърпа в същия цвят, която се чудеше дали да не използва за парцал за бърсане на масата, се

промъкна през дупката, изрязана от господин Ху на едно място в оградата. Когато се прибереше, госпожа Ху отново покриваше дупката с отрязаното парче.

Тя се скри, усетила раздвижването близо до нея. Стори ѝ се, че нещо не е наред, когато видя само двамата гробари, двама човека, които носеха ковчега и една жена, пристъпваща бавно след тях. В тънките си, посинели от студа, пръсти стискаше вързоп от покривка с цвят на небе през август.

„Синя сутрин“ – госпожа Ху прикри устата си с ръка, усетила се, че е прошепнала тези думи и продължи наум. – „Ама колко ли храна може да има в това вързопче? Добър ми е мъжът! Всеки друг на негово място щеше да ме пребие, ако го посрещна с толкова малко ядене. А аз все му мрънкам за ракията. У-у!“

Внезапно госпожа Ху застина на място, все още с ръка на устата. Синьото сияние прозираше през петте фигури и ковчега така, сякаш бяха от стъкло. Госпожа Ху се опита да извика, но нито звук не излезе от пресъхналото ѝ гърло.

„Все едно са ми прерязали гласните струни. Така постъпвали с осъдените нс смърт, за да не изиграят палачите си с последно желание. Или поне така каза мъжът ми след церемонията по ликвидирането на онази жена, която така и не разбрах защо е била осъдена, но на което ме помоли да не ходя, за да не се разстройвам. Може да останем гладни, но той се грижи да не хабя нервите си напразно.“

Една сива фигура с коса в ръката, съвсем плътна, за разлика от придружителите си, се надигна от ковчега. Лицето беше без кожа и костите стърчаха някак заплашително. На госпожа Ху ѝ се

стори, че косата леко потрепери и се наклони към нея.

„Значи за мен все пак си дошла?!“ – ехото повтрои мислите на госпожа Ху. Или може би ги беше изрекла?

...
Когато господин Ху се прибра вечерта, видя, че дупката на оградата не е покрита. Пред нея, от другата страна, лежеше жена му – със синьо лице и добили виолетов оттенък кокалчета на свитите ѝ в юмрук пръсти. Нещо просветна в синьо-виолетово откъм гробищата, но той не му обърна внимание.

Синева

Тъмносините кръгове под очите на бледото ѝ лице я задържаха пред огледалото по-дълго от обичайното. Реши да боядиса косата си в синьо и дълго пустосваше (наум, защото „добрите момичета не ругаят, Съни“ – баба ѝ), докато най-после я разреши. Кичурите в ръката ѝ – не обърна внимание на онези върху гребена, който обикновено не изваждаше от кутията с форма на банан, подарен от Самюел, преди да замине да работи в Канада – боядисаха дланта ѝ. Скриха линията на любовата и дори покриха част от тази на живота. Когато беше ученичка, влезе в шатрата на гада-телката – част от гостуващия в градчето им цирк. Тогава и научи как се наричат тези линии. Слушаше думите, които редеше старата циганка, стиснала дланта на баба ѝ, а тя, все още приличаща повече на момче, бавно предъвкваше малките хапки от банана, подарен от циганката – толкова вкусен, че не искаше да свършва. После намрази бананите, а Самюел, винаги загрижен за израстването ѝ („Не можеш цял живот да се държиш така детински!“), ѝ подари този гребен – гребенът, който скоро щеше да отиде в контейнера с надпис „Пластмаса“ и никой нямаше да ползва.

„Дано го преработят по-бързо!“

...

- Съни, що за тъпо хоби си избрала? Да дялкаш някакви тъпи фигури от камък! Нали уж много държеше на хигиената?! – тогава Самюел беше още неоценен поет, а всъщност никога не бе написал и една пророческа дума. Интересуваше го

само кой литературен сайт ще плати повече за поемите му и кой литературен кръг ще го приеме, та било то и само в периферията си.

- Защото, след 10 000 години, единственото, което ще остане от нас, хората, ще бъде издяланото от камък. Например, след 300 години, металът ще започне да се руши, разяден от корозията, а...

- Чакай-чакай! Какви мъдри думи! – той извади бележника си, преструвайки се, че записва. – Искаш да кажеш, че след 10 000, не, дори след 300 години, човечеството няма да го има?!

- Така мисля.

- „Така мисля“ – имитира я той, навеждайки глава. – Хуб’у, де, като няма да ни има, на кого ще са му притрябвали шибаните ти камени фигурки?

- Моля те, недей да ругаеш!

- Аз съм мъж. Поет! Дали някоя от курвите на Буковски му е забранявала да псува? Как мислиш, а?!

- Ти не си Буковски!

- Да, аз съм Самюел Ч.! Както и да е, не ми отговори – на кого ще му пука какво си издялала ти от камък?! Няма да има мислещи същества, които да ги е грижа нито за твоите камъни, нито дори за моите поеми. Всъщност, и да има, може да прочетат поемите ми, но после да пукнат от смях, докато гледат така наречените ти „творения“. Тогава вече няма да има разум на тази Земя! Да!

- Мисля, че подценяваме разума както на Земята, така и във Вселената...

- „Мисля“ ли каза? Ти изобщо не мислиш! Ти си една разглезена богаташка, която се чуди какво да прави със свободното си време. Единствена-

та трагедия в смъртта на родителите ти е, че не са случили на наследница.

След това не ѝ се обади три дни. Три дни, през които тя направи миниатюрна фигура досущ като Самюел. Едва по-късно разбра, че тази фигура...

...

Отново се погледна в огледалото – бяло-синьо-синьо-бяло. Стори ѝ се, че дори жълтеникавата ѝ кожа придобива сини нюанси, а малките, дръпнати в краищата очи („На татко принцесата!“) вече бяха синьо-черни.

- Толкова много похот! – сякаш чу отново гласа на циганката от шатрата. – Време е някой да плати за нея.

Тогава гадателката кимна към Съни, без да очаква да срещне погледа ѝ. Намигна ѝ. Само ѝ намигна, но оттогава (или пък тогава забеляза), едното око на „принцесата на татко“ (о)стана помалко. Само за абитуриентския бал успя да се гримира така, че да заличи разликата. Разлика, която само Самюел забеляза, но по това време все още ѝ посвещавахе поеми. После спря да я забелязва. Не разликата – нея.

...

- Заминавам за Канада! – каза Самюел, малко след като се беше изгърколил потен от нея след онзи акт, който така и не разбра защо предизвиква толкова ентусиазъм, че чак и хора на изкуството творяха по темата. – Не мога повече да разчитам на тези мижави суми от литературните сайтове, с които не съм в състояние да си платя дори рома!

- Но, скъпи, ние имаме достатъчно пари, за да живеем без грижи за тях – актът може и да не ѝ

доставяше удоволствие, но пък отключваше у нея желание да говори за неща, които обикновено премълчаваше.

- Тури му пепел! – засмя се Самюел, докато издухваше тази, паднала от цигарата му върху чаршафа. – Ти да не искаш да ме купиш, кукло? Не на мен тези – на мен ми трябва простор, комфорт и жени! Да остана само с теб за цял живот ли, а?! Това ли го виждаш, а?!

- Не, Самюел, аз... – инстинктивно закри лицето си с ръка, спомняйки си шамара, който получи преди два дни, когато отново предразположена към желание да не спестява истини, го попита с колко жени още прави същото.

- Няма да те ударя. Ако не беше това напрежение, нямаше и да те чукам. Слушай, ето ти този гребен – да ти напомня за мен. Не се разнежвай! Знам колко мразиш банани, но е крайно време да погледнеш истината в очите. Истината съм аз, но няма да ме видиш повече!

...

Изхвърли кутията и флакона от боята за коса върху гребена. Оставаше ѝ само да изсуши косата си и да слезе до контейнера, за да се отърве веднъж завинаги. От бананите. От фалшивите предсказания. От...

Фигурата! Тогави си спомни за фигурата. Извади я от шкафа с други нейни творения и бавно, в ритъма на мелодията, измислена от нея, която си тананикаше само в краен случай и то когато беше сама, я заудря с чука.

Погледна към купчината от прах, в който се бе превърнала. Помете старателно с метличката и го събра в лопатката – посребрени и предназначени за почистване на масата, но така или иначе, не

планираше големи угощения. Всъщност, не искаше да гощава вече никого.

Изсуши косата си, взе найлоновата („За последен път купувам такава!“ – обеща си на глас, понеже и така, и иначе, нямаше кой да я чуе) торба с боклука и излезе. Някакво малко момиченце, разчертало си „Дама“ пред вратата на къщата ѝ, плясна с пухкавите си ръчички и прошепна: „Фея!“

Минута-две по-късно, гребенът и всичко, останало от фигурката Самюел, потънаха в контейнера. Реши да се поразходи безцелно, със слушалки на ушите, но тананикайки си наум своята мелодия.

...

Когато се върна, момиченцето вече го нямаше. Очертанията на „Дамата“ се бяха поразмазали. Скочи в първото квадратче, огледа се и с удоволствие установи, че никой не я гледа. После влезе в къщата и заключи вратата. Включи и алармата, въпреки че беше убедена – няма кой да помисли дори да влезе, освен погрешка. Пусна радиото („Кой слуша радио в 22-ри век, ма?!“ – Самюел), надявайки се да чуе друга мелодия, освен своята, и да потанцува. Тогава обаче, започваше новинарската емисия.

„И ще остане само издяланото от камък, но кой ще му се наслади?!“ Така завършва последната, незавършена, поема на поета Самюел Ч., загинал във верижна катастрофа в Канада, вчера следобед. Подробности – в следващата ни емисия.“

Тя изключи радиото и започна да танцува в кръг – като дервиш. „Май отсега нататък ще танцувам само по собствената си свирка!“ – извика тя

и се засмя, въпреки сълзата, стекла се от помалкото ѝ око.

...

„Тя ще плати за тази похот – спомни си отново за циганката, на която обърна гръб след онова намигване, без още да знае защо. – Но заради почитта ти към Дамата, ще ѝ се размине. По човешките закони. По вселенските, ще остане сама.“

Спря да се върти. Отиде в банята и извади червилото, което беше купила, но така и не използва, от шкафчето с парфюми. Намигна си – така разликата в очите изчезваше. Най-после използва червилото. Погледна отново огледалото, където имаше надпис, скриващ разликата в тези синьо-черни очи. Повтори написаното на глас:

„Сбогом, Сам!“

А той толкова мразеше това обръщение!

Фаринели

Шест часа сутринта. Някои хора отиват на работа, унило навели глави, сгъшени в яките на сиво-черните си палта или якета, нахлупили безцветни шапки до очите и проклинащи – кой наум, кой на глас – съдбата си да изживявт това пет от седем възможни дни в седмицата. Ето защо, нищо чудно, че не забелязват някоя и друга рядка птица: пъстри дрехи, развени от ледения вятър коси в непривични за природата цветове, та дори и със заскрежени краища, които (о, чудо!) никога не са изтънели или цъфнали. Дори потропването на (поне) петсантиметрови точета върху тънък лед не може да накара сиво-черните да се откъснат за миг поне от безцветните си мисли. А пъстрите, на свой ред, изобщо и не ги поглеждат, потънали в спомени от изминалата нощ и в мечтания за предстоящата. Дори и да не са родени „със златна лъжичка в уста“, те знаят как да изживеят всеки миг като за последно.

Хей, ти, сивият!

Не, не ме чува... Нищо, аз ще му разкажа и дори да остане на подсъзнателно ниво, историята един ден ще го събуди от рутината и ще го накара или да облече най-цветния си пуловер, или да застане на перилото на някой мост и да се запита: „Крачка напред или крачка назад?“ Вярвам, че ще бъде назад – за последен път назад и после – смело напред по моста.

Сив, ако можеше поне за секунда да вдигнеш поглед и да видиш тази дама, чиито точета са тънки като иглите, на които баба ти плетеше брюкселска дантела, продадена от теб малко пре-

ди да си намериш работа в онази мрачна счетоводна кантора, за да изкараш за хляб и „патронче“ водка! Косата ѝ е боядисана в лилаво, което много подхожда на дългото палто от изкуствена кожа в лила, виолетово, розово и тъмно синьо. Палтото е с дълъг косъм, без ръкави. Там, където се предполагаше да бъдат, са опънати стигащи до рамото изумруденозелени ръкавици. И така, и иначе, си вдигнал глава, защо не отместиш още малко поглед нагоре и не забележиш колко бяло е лицето ѝ, как боядисаните в розово устни се помръдват, прошепвайки нещо, което може би и тя не чува, а миглите, с нанесена върху тях лилава спирала, трептят като крилца на колибри. Казва се – да, за разлика от теб, тя има име – Ивон.

Току-що е излязла от апартамента на мъж, чието име, минало и бъдеще не я интересуват. Харесаха се, потанцуваха, докосваха се и довършиха танца насаме в апартамента му, без да произнесат и дума, дори докато отпиваха от скъпия коняк, който той наля в кристални тумбести чаши с тънко столче по време на антракта, преди грандиозния финал на спектакъла, сътворен по техни собствени сценарий и режисура. Ивон само докосна с пръсти устните си, докосна тези на мъжа и излезе, за да не се върне никога повече, но за да го накара да се усмихва в нощите, когато луната, лумбагото или лунатизмът не му позволяха да затвори очи.

Ивон те вижда, но не се интересува от теб, защото ако те заговори, ти няма да се стърпиш и ще се оплачеш от луната (пак е пълна), лумбагото си, та дори и да ѝ спестиш лунатизма си.

Запей! Дори с гласа на Фаринели ще бъдеш повече мъж, отколкото така, стушен в безцветието

си. Запей или върви към моста. До тогава, не заговаряй Ивон.

Сго-дих-ме-се!

Трета награда на „Истории от някога“/юли, 2015 г.

Моето момче бая го бива. Ей на – висок е три дължини. Вие, хората, му викате – метри. Дългата му до под свивката на коляно коса сплитам всеки месец на плитка от челото, ча-ак до долу. Верно, първо се качвам на стълбица от лиани, да го стигна - аз съм женска, та едва до рамото му стигам. А какви мустаци има! Баш като на баща си, Дрюел, когато бе млад и преди да се заплесне по огнедишащата драконка. Оная пък му ги изгори. Как ли е смърдяло тогава – три наши педи косми да горят не е шега работа. После го изяла, казват. Да ѝ приседне. Да му приседне! Все тази. Моят Конрад обаче, може с вдигане на дланта да накара драконка сама да си откъсне главата, камо ли да я остави в ръцете му. Ма и да не дигне ръка (той много почита женските и ръка не вдига, за разлика от дъртия), пламъкът в двете му очи – едното синьо, другото жълто – ще я умОри. И да я умОри дано, ако още не е пукнала гадината.

Една нощ, докато търсех храна от металните сандъци, дето вие, хората, ни оставяте, за да не ви нападаме, видях светлина в една от кутийките, в които се криете. Звезда ли бяха откраднали, от слънцето лъч ли бяха скрили, не знам, но светеше. Мене от тъмното не ме е страх, но стане ли светло, отивам да си лягам. И Конрад така съм го научила. Верно, нощем може да срещне драконка, но той знае, че не са стока и ни за продан става, ни у дома си можеш да я

държиш. Млад е още, едва на сто години на следващата кръгла луна ще стане, та много вярата му нямам. И докъде бях стигнала? А, да! Пъхам ръка в сандъка и виждам светлината. Да беше ден, не беше. Стъпвам аз на пръсти и какво да видя? Вътре двама човеци – мъжкар и женска – седнали край трапеза, пълна с некви кръгли некакви работи, а от тях се вдига пара. Приближавам още малко и надушвам – от сърна месо; от пъдпъдици, без перушината сварени, бутчета накъсани; от змиорка яйца, у нещо кисело държани. Бре! А ни мъжкарят, ни женската не ги барат барем. „Па като не ги ядете, що не са у сандъка бе, драконка мозъка да ви изпие, макар“ – мислех си, ама и дума не продумвам.

- Какво си се умислила, жено?! – сърдито вика мъжкарят, ама колко и да се пъне, като го сравня с гласа на моето момче, като писък на гургулица ми звучи. – Щом Деспина го иска, да го вземе.

- Млъкни, старче! – писка женската, все едно съм забравила супата на огъня и водата съска върху въглените. – Една щерка имаме, за варварин ли ще се жени.

Вие, хората, така ни викате, защото не можете великан да кажете. Ама простено да ви е, нали това, което е в главите ви не го разбирате, та какво останало нас да ни изберете. Минах отзад, до другия светилник и гледам...

Ваша женска, ама по хубост, с нашите може да се мери. Една ми ти плитка, чак до земята – ама като от злато направена. Ръцете ѝ малко слаби и прозрачни ми се сториха, ама Конрад има ръце и за двама. Тънка у кръстчето, да се не прекърши зер, ама нали ви казах, моят Конрад ръка на женска не вдига. Личицето ѝ бяло, побеляло, а

сините ѝ очи (уф това хората не сте като великаните бе) – пълни със сълзи, докато червените ѝ устни шепнат: „Конрад, ах Конрад...“

Тогава си викам, ама без глас: „Сго-дих-ме-се!“ И щом така или иначе името на моя хубостник нашепва, бууум! Влязох през стъклата, зад които се криеше, хванах я през тънкото кръстче и бегом към дома. Тя пищи, аз се смея, тя пищи, аз се смея...

Като стигнах у нас, я стоварих на пода. Какво?! Мила бях заранта – три ведра помия бях изляла на пода! Онази, дето техните ѝ викат Деспина, дъх не можеше да си поеме. Тогава моят Конрад излезе и смръщи чело. Ту се наведе към момата, ту се дръпне. А-ха да му кажа да си взима годеницата и да събира роднините на сватба, а той:

- Мамо, маменце, защо си толкова добра с мен?
- а-ха да му отговоря, а той продължи. – Вече храната не е само вкусна, а и красива. Можеш ли да я запазиш така, мамо?

- Мога – викам аз, а умът ми продължава да крещи: „Сго-дих-ме-се!“ – Мога. Ще я мариновам, да я запазя.

- Не знам какво е „мариновам“, майко, ама с радост ще късам парченце по парченце, без да я загрозявам. Колко време ще издържа да не я погълна цялата, един дракон знае..

- Дракооон! – изпищя Деспина и после млъкна. Завинаги.

А моят Конрад ѝ се радва. Всеки ден. По малко. Може да продължи и повече от някои ваши бракове.

Облачно

Ню удари стената с една от четирите си тигрови лапи опашката-змия, която се беше насочила към маймунската му глава. Това беше отчаян опит да се спаси от подземиято в което беше затворен за двеста земни години, след като превиши правата си и унищожи духа на един самурай, бродещ по Земята от десет века. Само в такива моменти на отчаяние разумът на влечугото вземаше превес над този на примата, но за кратко. Последният видя решетките. Постепенно тялото му на енот потъмня и се превърна в черен облак, запазвайки само главата. Скоро Гладната луна – така земните жители наричаха пълнолунието през февруари – беше затъмнена, но никой не се учуди, защото още през двадесет и първи век предвиждаха тези явления с абсолютна точност. Привидялата им се маймунска глава отдадоха на развнтено въображение, тъй като знаеха „много добре“, както обичаха да подчертават, че това е полусянката на Земята.

В този момент духът на император Хейке, избрал формата на дракон – някога причина самураят Минамото Йоримаса да убие бащата на Ню, – се спусна към облака, разпръсквайки по небето синьо-зелена светлина. Земяните пък приветстваха Новогодишната комета и ядосани от неуспеха да снимат явлението, се върнаха към обичайните си занимания. Крилете на духа се подпалиха от огнения дъх на облака, но това само го разсмя.

- Гъделичкаш ме, нищожество – гласът на някогашния император отекна като гръм и няколко прозорца се затвориха едновременно.

- Ти уби баща ми! – светкавица разсече небето и петдесетте двестагодишни жени на планетата, за чието съществуване никой, освен най-близките им, не знаеше, се помолиха -всяка на своя бог, в очакване на следващия гръм, който не закъсня:

- Да, баща ти беше убит по моя заповед, но знаеш ли какво е да умираш по малко всеки ден? Да не можеш да прегърнеш любимите си хора, да не можеш да кажеш и дума, а да осъзнаваш всичко? Е, сега ще разбереш. Ха-ха-ха!

- Кой ли ще се смее накрая?

Последната светкавица не беше последвана от гръм, а около половин час по-късно заваля сняг.

...

Младата Юки напъна още веднъж, следвайки инструкциите на последната акушерка, която помагаше на някоя и друга ексцентрична пациентка, все още желаеща да роди „по естествен път“, а родилката чу писъка на бебето малко преди да загуби съзнание.

Когато отвори очи, видя бледото лице на мъжа си. Надигна се на лакът, но доста по-възрастният от нея Кавабата я хвана за раменете и нежно я накара да легне.

- Почивай си, любов моя. Още си много слаба.

- Бебето... – прошепна Юки.

- Съжалявам, скъпа... – струйка кръв потече от напуканите устни на мъжа, а и без това сбръчканото му преждевременно лице заприлича на стафида.

- Бе-бе-тооо! – Юки се затича към малкото легълце под още вибриращия от вика ѝ прозорец.

Дългата ѝ почти до земята черна коса се развяваше по бялата нощница. Когато се надвеси над бебето, обаче, се успокои. Лицето на малка маймуна се мръщеше срещу нея, а когато взе в ръцете си размахващото четири тигрови лапички енотско телце, малка опашка, приличаща на змия, разкъса памперса. Сякаш новороденото се опитваше да ѝ каже нещо, но не можеше.

- Успокой се, скъпа, ще опитаме отново, а близките ще знаят само, че бебето е починало. Никой няма да разбере за малката ни тайна. Вече платих на лекарите да...

- Наза-ад! – изкрещя в лицето му Юки, а в този момент бледата ѝ по начало кожа изглеждаше почти прозрачна.

Когато лекарят и акушерките нахлуха в стаята видяха счупения прозорец, малка пряспа сняг на перваза му, а от вътрешната страна - ледена статуя на мъж, протегнал ръцете си напред. Отнякъде се чу приспивна песен. Отговори ѝ порив на вятъра, който разкъса облаците.

...

Двестагодишните жени склопиха очи едновременно. В последния момент от живота си разбраха, че са дочакали раждането на единствения, когото земните жители не биваше да предизвикват по никакъв начин, защото духът на баща му, избрал тях да доживеят до този момент, за да му дарят сила с енергията на освободените си души, най-после е получил възмездие. Никой от наследниците не беше обърнал внимание на втелинекипелите на стариците. Какви ли не ги разправят хората от незнание.

Следващата нощ нямаше облаци и милиони земни жители увековечиха пълнолунието в снимки.

Призраци

Отличие на конкурса на името на Агон Мелконян от 2014 г.

– Ти не чуваш ли?

Тя се сепва. Що за глас е това? Нали от години вече е сама в тази къща накрай града. Познава всеки неин ъгъл, като се старае да я поддържа достатъчно чиста. В началото не убиваше паяците и ги чакаше да умрат, като им устройваше погребения. Слагаше всяко паяче в черупка от орех, разковаваше някоя от дъските на стените, прибираше черупката вътре, а после връщаше дъската на място, като отбелязваше върху нея номера на поредния майстор на дантели с тебешир. Когато едната стая заприлича на паякова гробница, спря. Знае, че труповете им няма да се вмиришат, а изящните паяжини, останали след тях, придават такава красота на опустялата къща, че дори не иска да помисля за тапети на стените или пердета на прозорците. На кого ли биха му потрябвали пердета? В целия град няма жива душа. То, май, и мъртвите си отидоха.

Преди да свикне със самотата, някой призрак я навестяваше от време на време, но не за да я изплаши, а само защото още не беше осъзнал, че вече няма тяло. Постепенно обаче умрелите поотдавна се погрижиха за тях – да намерят пътя си – и тя остана сама с паяците. С паяците и невъзможността да се справи с липсата на спомени от времето преди призраците. И все пак – животът продължава. И тя трябва да го живее. Не знае защо, но знае, че така трябва. Храни се със зеленчуци от

градината. Годианата беше добра и един картоф ѝ стига да си направи яхния за цяла седмица, а и доматиът, който ползва за салата, беше също толкова голям, че с удоволствие би го споделила с кокошките. Обаче и те се превърнаха в призраци, а после последваха стопаните си към онази светлина, която макар и едва да прозира между вечно сивите облаци, със сигурност няма нищо общо със слънцето. Един ден ѝ хрумна да се опита да тръгне към нея, но тъкмо направи седем крачки и се блъсна в невидима преграда. Продълговатото ѝ лице, със сенки под очите и удължено от обрамчилата го руса коса, остана белязано.

А сега този глас. Дали найпосле светлината не е готова да я приеме?

- Ти не чуваш ли?

- Чувам, как да не чувам - скърцат стари доспехи, дрънчат ръждясали мечове. Чувам, как да не чувам?

Вторият глас я сепна още повече. С един някак си може да се справи, но два вече са в повече. Те разговарят помежду си някъде в мъртвия град, а дори не я забелязват. Някъде, кой знае къде, но със сигурност тя не вижда това място. Там, откъдето идват гласовете, започва битка между забравени рицари. Или рицари, забравили кои са. Всяка битка предполага готовност да се простиш с живота си. А когато този живот е забравен, той няма как да не бъде пожертван.

- А усещаш ли?

Никакъв отговор. Тя обаче усеща и челото ѝ се покрива с едва забележими бръчици, а неестествено щръкналите ѝ уши, които се опитва да скрие дори сега, когато няма кой да я види, се изхитряват и пробиват пелената от копринена коса, спуснала се над тях. Чипият ѝ нос се удъл-

жава и надушва... Преди да определи какво надушва, първият глас повтаря въпроса си:

– *А усещаш ли?*

– *Усещам, как да не усещам – миризмата на кръв, която ме задушава и иска да ме повлече със себе си. Усещам, как да не усещам?*

Тя притваря големите си очи, а сенките под тях се спускат чак до изпъкналите скули, потъмнявайки бялата ѝ кожа. Картината също се изхитрява и се вмъква под клепачите ѝ.

Ширнала се току до хоризонта угар бавно се оцветява в червено. Кръвта намира своето място и се плъзга по някогашните оризови лехи както по артериите, които бе снабдявала с живот.

Артериите на онези скупчени един върху друг рицари, които образуват Железния хълм ... Тогава първият глас прекъсва видението:

– *А искаш ли?*

– *Искам, как да не искам – разходка в светлината. Искам, как да не искам?*

Разходка във, а не – под светлината? Защо пък не? Но нали онази преграда я беше спряла и тя не можа да продължи. Оттогава трябваше да крие и белега.

– *А виждаш ли?*

– *Виждам, как да не виждам – мъртъв елф, препречил вратата към светлината. Виждам, как да не виждам?*

Елф? Защо тази дума ѝ се стори така позната? В този момент чифт огромни криле покриха небето и тя усети полъха им. Но не почувства болка, а поскоро ласка по белязаното си лице.

– *А помниш ли?*

– *Помня, как да не помня – някои се превърнаха в кристали, други се скриха в гората и само тя остана*

на земята да чака, но не издържа. Помня, как да не помня?

В този момент нещо изсвистява във въздуха и остра болка пронизва цялото ѝ тяло.

Чифтът криле пада пред нея, а тя покрива лице с ръце. Миг преди...

- Не прощаваш ли?

- Прощавам, как да не прощавам - тя е толкова красива и не е виновна, не е виновна. Прощавам, как да не прощавам?

Тогава усеща как топлина залива тялото ѝ. Отваря леко очи и през гъстите мигли вижда светлината - онази, която преди време ѝ беше отказана. Тогава чува трети глас. Той обаче ѝ е познат:

- Ела, малка Елди, време е за закуска-аа...

Гласът на баба ѝ, която беше първият мъртвец, видян от нея. Тъкмо бяха подготвили погребението, а на небето вече имаше отпечатък от гигантска гъба. Тогава не трябваше да крие ушите си, защото другите имаха същите. И косите им бяха като от коприна и удължаваха бледите им, почти прозрачни лица. В онзи ден всички бяха дошли да изпратят старата Елди и стояха, навели глави, пред онази дупка в земята, готова да погълне дървената кутия. В нея лежеше кукла, подобна на любимата ѝ баба. Един мъж пееше някаква песен, от която в стомаха на малката Елди танцуваха пеперуди. Тя дори не видя гъбата. Само се стресна от виковете.

После започна да се храни с огромните зеленчуци от градината и да устройва паешки погребения. Постепенно беше започнала да забравя, а ето че сега чува любимия глас, готов да я приласкае. И си спомня.

Оловните войници

(награден на конкурса за криминален разказ на списание „Дракус“, 2017 г.)

Пелагия седеше вперила поглед в ръцете си. Не, това не бяха ръце на жена. Груби, с изпъкнали вени, а ноктите... Вечно нацърбени, сякаш рязани с резачка за храсти. И въпреки това, тя ги обичаше. Ръцете, с които сътвори най-изящните произведения на изкуството. Произведения, които нямаше да видят бял свят, защото ако това се случеше, тя щеше да изчезне от лицето на Земята, а имаше още толкова идеи за реализиране. Би било жалко да липси човечеството от тях.

Всичко започна още в първи курс в Университета по архитектура, където не беше сред най-харесваните момичета или най-ученолюбивите студенти, но предизвикваше интереса и на асистенти, и на професори със своите идеи. Когато за първи път уточни, че ще работи само с бронз, заради онези десет процента арсен в съдържанието му, без да я интересуват останалите деветдесет процента мед, професор Амбърхоук, преселил се в България, заради късно осъзнатата си (хomo)сексуалност, помисли, че тя цитира нещо прочетено. След това провери основно записките си и не намери никъде подобно обяснение, колкото и психопатски да звучеше при първо чуване и да предизвика негодуванието на отличниците в курса. Отговорът на Пелагия беше простичък – „Нима е по-безопасно да се работи с урина или изпражнения?“

Професор Амбърхоук я покани на вечеря и учудващо, дори и за самата нея, тя прие. В онзи момент, седнала на стола, загледана в ръцете си, тя си спомни думите на ексцентричния професор в най-малки подробности:

„А какво ще кажете за оловото, драга Пелагия? Разтваря се в киселини и се окислява при обикновена температура. Имам предвид, че няма да ви бъдат необходими специални условия за добиването му. Образоващата се тънка оксидна корица ще го предпазва от допълнително окисляване. А щом толкова държите на отровата, имайте предвид, че съединенията му са доста отровни. Ненапрасно той е в основата на сплав за куршуми и ловджийски сачми. Освен това, оловото може да ви предпазва, тъй като поглъща всички радиоактивни лъчения, от които светът ни не е защитен понастоящем.“

Пелагия остана с безизразно лице, отговори с откъслечни фрази, колкото да поддържа разговора, а на следващия ден напусна Университета. Отказа да отговаря на всякакви обаждания и от професора, и от асистентите, а студентите изобщо не забелязаха отсъствието ѝ.

Това беше и първата вечер, когато излезе разкрасена, облечена с новата си черна рокля. Нощта на похот и страст, довела до първото създаване на произведенията ѝ.

Пелагия тръсна глава. Не искаше повече да си спомня за този момент. Взе огледалото и се усмихна широко. Венците ѝ имаха сивкав цвят, а кожата на лицето ѝ беше бяла като на аристократ. Харесваше се. Би останала така, в съзерцание на отражението си, което отблъскваше обикнове-

ните хора, но повишаваше интереса на ексцентрични странници, с които все още се срещаше в клубовете, в които фейс-контролът се осъществяваше още на камерите, преди да се отворят вратата. Би останала в това съзерцание още време, ако ръцете ѝ, тези грозни, груби ръце не трепереха толкова силно и не водеха до изкривяване на образа, който бе създавала.

Отде в банята и след като се хигиенизира, облече отново черната рокля. Беше отслабнала и дрехата не ѝ придаваше същия сексапил като в първата вечер, но не бе и толкова зле, че да не привлече внимание. Скри ръцете си в дълги сатенени ръкавици над лакътя и успя да овладее треперенето им, за да нанесе съвсем лек, незабележим грим.

Пелагия ненавиждаше градския транспорт. Още повече – таксиметровите коли. Имаше късмета да живее в идеалния център на София, та дори и в много стара кооперация, която би се срутила, ако някой не намери пари, с които да възстанови фасадата ѝ. Клубовете от интерес за нея бяха на десет до петнадесет минути ходене пеша и то на високи токове, така че тя закрачи уверено по тротоара. Леката болка от чизмите, опиращи в земята с нещо подобно на пирони, я опияняваше и тя се усмихна едва забележимо. Някакъв скитник се опита да я закачи, но тя оголи венците си и той побягна в друга посока.

„Нещастник! – помисли си тя. – Не прилича на нищо, но моите венци са му грозни. Да им имам претенциите!“

Не позволи подобен инцидент да помрачи настроението ѝ и скоро се озова пред една метална врата без никакви обозначения. Позвъни на

звънеца и веднага беше допусната да влезе. Познатият ѝ вече бодигард се усмихна и я покани да слезе по стълбите с галантен жест. Тя само кимна с глава и уверено последва познатата ѝ посока. В момента, в който влезе двама мъже с изящни тела, голи до кръста, с папионки на вратовете, я поканиха на тяхната маса.

„Да не се усмихвам – повтаряше си Пелагия. – Само да не се усмихвам широко.“

В този момент музиката заглуши всички останали шумове. Нямаше нужда дори да води разговор. На това място познаваха един език – езика на телата. Всичко друго нямаше никакво значение. Дватама компаньони на Пелагия увиваха телата си около два пилона, правейки сложни акробатични фигури. Тя забеляза с периферното си зрение мъж на съседната маса, когото оприличи на Джаба от „Междузвездни войни“, да зяпа с отворена уста момчетата. От крайчеца на малката му уста бе потекла лига, която се стичаше необезпокоявана по многопластовата му брадичка. Жената обърна глава отвратена. Знаеше, че този клуб се посещава от богати хомосексуалисти, но не искаше дори да помисля как такива красиви създания като танцьорите се извиват в ръцете на подобни природни недоразумения, ояли се до пръсване от собствените си излишества.

„Красотата трябва да бъде съхранена за винаги. Не бива да бъде покварявана. Не бива да избледнява, амортизирана от неправилна употреба. Бих приела и двамата в дома си, колкото и да ми струва това. Откакто татко почина, нямам финансови притеснения. Тревожи ме само това, че няма да се справя и с двамата едновременно. Е, поне единият ще бъде спасен. Завинаги!“

Мислите ѝ бяха прекъснати от единия танцър, дошъл до нея, за да отстъпи сцената за „сензационен номер на колегата“, както обяви той. Пелагия разтегли устни съвсем леко, без да открива зъбите си. Наведе се над младия мъж и прошушна нещо в ухото му, подавайки деликатно малък шлик за писма. Той кимна с усмивка и се извини за момент.

Докато колегата му правеше мост, провирайки глава между краката си и изправяйки ги на горе, останал с глава върху дланите си, компаньонът на Пелагия уреди подробностите и я покани да тръгват. Изчакаха края на спектакъла и се измъкнаха незабелязани сред шумните аплодисменти на останалите присъстващи. Тя се обърна и видя как „Джаба“ прави знак към току що приключилния номера си танцър. За нейно облекчение, той не реагира и се отправи към друг клиент, който очевидно беше привлякъл вниманието му.

„Е, поне няма да бъде в ръцете на това чудовище“ – въздъхна с облекчение тя, а компаньонът ѝ прие това като жест към него. Подаде свитата си в лакътя ръка и двамата излязоха на улицата като двойка влюбени.

- Къде ще предпочетете да отидем, мадам? – попита момчето.

- Моля те, не ме състарявай излишно – едва помръдвайки устни отговори тя и след като видя изчервеното му лице, смекчи тона. – Наричай ме Поли. Знам, че ти си Крис и това е достатъчно. Ще отидем у дома.

- О, Поли, тогава ще ти върна част от сумата – Крис беше коректен и винаги се радваше, когато беше избран от жени, особено като тази, в която

намираше нещо загадъчно и го привличаше още от първото ѝ появяване в клуба.

- Няма нужда, Крис. Всичко е наред. Ще бъдем заедно цяла нощ. Човек като теб заслужава много повече.

- Благодаря, Поли, ценя мнението ти – Крис се отпусна и всички притеснения изчезнаха.

Скоро стигнаха до дома на Пелагия. За негово учудване, тя го поведе към мазетата, но свикнал на такива места, той само се усмихна. Обзавеждането се изчерпваше с огромен гардероб, над масивните врати на който имаше няколко малки шкафа, голям люлеещ се стол с поставена до него малка масичка и двойно легло с метални рамки. За негово облекчение, от тях не висяха белезници или ремъци, нямаше и намек за така модерните напоследък bdsm-удоволствия. Едва скриваше белега, останал му от подобна „сесия“, както я беше нарекъл един ексцентричен клиент. Имаше късмет и тогава успя да се измъкне. Бодигардовете на шефа на заведението намериха човека, причинил му болка и го увериха, че са се „погрижили“ за него. Не пожела да научи подробности, но се досещаше какво означава това на техния жаргон. В стаята на Поли обаче беше уютно и малките възглавнички на леглото придаваха някакво усещане за ориенталска леност, подсилено от току що запалените от домакинкята свещи.

Пелагия го покани да се отпусне на леглото и извади от едно от горните шкафчета на гардероба бутилка вино и две чаши. Отвори го със сръчността на професионален сервитьор, сякаш бутилката вече беше отваряна.

„Каква мадама! Дали пък няма да усетя най-после онова забравено удоволствие от секса?“ – усмихна се на мислите си Крис.

Пелагия му подаде едната чаша, вдигна наздравица с елегантен жест и го изчака да отпие.

- По-смело, Крис, виното е качествено, няма опасност да се напиеш – каза тя нежно.

Окуражен от чутото, младият мъж изпи чашата на екс и впи красивите си сиви очи в дамата. Тя свали роклята и останала по красиво червено бельо, приплъзна тяло до него. Свали сакото му и в този момент главата на Крис клюмна на рамото ѝ. Тя се усмихна и въпреки крехкото си телосложение, с лекота изтегли тялото му до люлеещия се стол. Отвори една от вратите на гардероба и измъкна от там голям варел, който сложи до стола. Също от там извади няколко шишенца с причудливи форми, нареди ги на малката масичка и започна да ги изсипва във варела едно по едно с вещината на свещенодействащ жрец. След това вдигна варела и изсипа сместа върху Крис. Тя се стече по изящните му форми и малко след това се стегна.

Пелагия най-после се усихна широко. Отвори другата врата на гардероба и погали една по една оловните фигури на четирима мъже. Всичките с изваяни тела, леко отпуснали глави настрани.

„Лакомията ми няма граници“ – каза на глас Пелагия. – „Къде да те сложа сега, Крис. Местата са запълнени. След Боб си обещах, че няма да има други оловни войници в гардероба ми, но как можех да те оставя в ръцете на Джаба или някой друг като него. Твоята красота се нуждаеше от увековечаване. И ти я получи. Не ми се сърди момчето ми! Ще останеш тук, на стола. Вече ни-

кой друг освен мен няма да влезе в това мазе, кълна се. А един ден, когато ме няма, светът ще научи за вашето съществуване и ще се радва на запазената вечна Красота.”

Пелагия се облече, загаси всички свещи и излезе от мазето. Стъпваше на пръсти, докато се озова пред входната врата на кооперацията. За щастие, никой от съседите не я видя. Едва когато натисна копчето на асансьора, вратата на апартамента се откря и рошавата глава на възрастната съседка се показва зад веригата.

- Много късно се прибирате. Не Ви ли е страх?
- попита дамата.

- Не се тревожете, изпратиха ме, госпожо Велева. Благодаря ви за загрижеността и простете, че Ви събудих.

- А, не си ме събудила. Старост-нерадост, не мога да спя много, а и няма за кога. Скоро ще заспя за винаги.

- Недейте така, има още живец у вас – усмихна се едва забележимо Пелагия.

- Бих Ви предложила да изпием по чаша чай, но сигурно Ви се спи.

- Да, права сте. Ще се възползвам от предложението Ви друг път.

- Ще се радвам – отговори съседката и затвори апартамента си, когато асансьорът пристигна.

„Дърта кукумявка, но пък се показва точно навреме, ако някой разпитва, да се знае кога съм се прибрала и че съм го направила сама” – мислеше си Пелагия, докато отключваше вратата на апартамента си.

Вече в свои владения, тя се освободи от дрехите си, изкъпа се внимателно, изтривайки спомените си от преживяването и след това се отпусна в лег-

лото си. Сънуваше голяма зелена поляна, по която тичаха петимата вече мъже, чиято красота тя успя да запази. Тичаха с протегнати към нея ръце, но не можеха да я достигнат. Тя ги викаше по име: „Фред! Джими! Удо! Боб! Крис!“ Те се смееха, но така и не достигаха до нея.

Пелагия се събуди от алармата на часовника. Въпреки че не работеше, имаше стриктен режим и не позволяваше на мързела да стане част от ежедневието ѝ. Докато пиеше топлата вода с лимон, тя гледаше от терасата си изгрева на слънцето. Пурпурните отблясъци подразниха очите ѝ, но тя остана загледана в тях. После, се качи на кростренажора и монотонното му скърцане я откъсна от всички мисли, вълнували съня ѝ.

Отново беше под живителната за нея струя на душа. Прочистваше и тялото, и ума ѝ, който я притесняваше от време на време с някакви проблясъци на гузна съвест. Мисли като: „Какво ли преживяват сега близките им?“ „Какви ли действия са предприели полицаите?“ често разваляха комфорта на иначе спокойното ѝ съществуване.

Облече новото си кимоно и взе чашата току що сварено кафе, което беше решила да изпие на балкона си, когато звънецът на вратата я сепна. Хвърли един поглед на огледалото и след като се увери, че изглежда прилично, отвори обезпакоена.

- Госпожо Траянова, на какво прилича това? – попита я касиерът на входа – малък мъж с мазно лице и очила, спрени да се плъзнат по носа му от огромна брадавица.

- С какво мога да Ви бъда полезна? – запита тя делово.

- Три месеца не сте плащали такси. Аз от джоба-си-ли-да-извадя-тези-пари? – изстреля на един дъх човечето.

- Успокойте се – усмихна се тя само с крайчеца на устните си. – Кажете колко Ви дължа до края на годината и ще уредим неудобството, което съм Ви причинила.

- Сто-двадесет-и-седем-лева-имате-ли?- отново изстреля старчето, а брадавицата му заподскача, застрашила сигурността на очилата му.

- Секунда – каза Пелагия, пресегна се към кутия върху тоалетката пред огледалото и му подаде 130 лева. – Сега всичко е наред, нали?

- О, госпожо Траяноваааа – пропя касиерът. – Секунда да Ви върна и да Ви дам квитанция. Знаех си аз, че не сте лош човек.

- Няма нужда от ресто – изсъска тя. – Дайте ми квитанцията и си вървете. Достатъчно време Ви отделих.

- Ама защо с лошо? – попита той, докато пишеше квитанцията.

Пелагия не му отговори. Грабна готовата бележка от ръцете му и затвори вратата, като я заключи внимателно. Така ѝ се искаше да я затръшне под носа му, но предпочиташе да не си създава врагове. Успокои тремора на ръцете си, облече дънки и суитчър, обу маратонки и се отправи на разходка в градинката, от която я делеше само една улица. Единствено там можеше да успокои нервите си. Не обичаше да се ядосва, а ето, че този мазен дребен нещастник беше успял да я извади от равновесие.

Когато се върна от разходка, видя пред входа двамата бодигардове от клуба, а до тях стояха съседката от първия етаж и касиерът.

- Аз я видях да се прибира снощи сама към 3 часа сутринта – тъкмо казваше госпожа Велева.

- Добър ден – поздрави тя, успяла да овладее притеснението си.

- Госпожо Траянова – каза единият бодигард, - ще можем ли да поговорим някъде насаме?

- Разбира се, последвайте ме – отговори тя с равен тон и ги покани в апартамента си.

Оставиха съседите да клокарстват на спокойствие и влязоха в асансьора, в чието малко пространство двете горили стояха обърнати настрани, застрашавайки да я задушат с огромните си тела.

Когато влязоха, тя ги покани да влязат в кухнята и се зае да направи кафе.

- Надявам се, че нямате нищо против да поогледаме – каза единият бодигард.

- Моля, бъдете мои гости – иронизира тя, но не ѝ обърнаха внимание, влизайки подред в хола, спалнята ѝ и банята.

Когато се върнаха в кухнята, на масата бяха поставени три чаши кафе и те се настаниха на удобните претапицирани столове.

- Госпожо Траянова, Крис не се прибра тази сутрин – мина направо по въпроса, който ги интересуваше по-дребния бодигард с лице като на лисица.

- Не знам защо. Вечерта беше много хубава и се разделихме като приятели – отговори тя.

- Къде бяхте? – попита другият, който много наподобяваше булдог, но очите му бяха малки и леко притворени.

- В хотел... – Пелагия каза името на хотел в Драгалевци, известен с това, че гостите му наемаха стая по телефона, намираха ключа под изтривалката и оставяха пари на шкафчето – нещо, за

което тя се беше погрижила преди да отида в клуба, знаейки, че никой няма да влезе в наетата стая преди седем часа сутринта.

- Хитро, там няма как да проверим – каза Лисицата.

- Има, но няма да научим нищо конкретно – отговори Булдога.

- Не мога да ви помогна с нищо повече – вмъкна Пелагия. – Моля, ако научите нещо да ме информирате. Аз харесвам Крис.

- Всички харесваме Крис – Булдога се отпусна и съмненията му, насочени към Пелагия постепенно намаляха. – Добре, до скоро, госпожо!

- Ако Крис се свърже с Вас, моля да ни уведомите незабавно – допълни Лисицата. – Шефът е бесен, защото златната му мина изчезна.

- Може просто да има нужда от малка почивка – престори се на наивна Пелагия.

- Редът е друг, но няма да Ви занимаваме повече – каза Лисицата.

- Благодаря за кафето! – каза Булдогът и двамата излязоха апартамента, слизайки по стълбите.

Пелагия си отдъхна и след като взе втория за деня душ, се отпусна на канапето в хола с книга в ръка. Четеше „1Q84“ на Мураками и все повече се идентифицираше с малката Фука Ери. Тя самата беше изнасилена като дете, но не от баща си. Тайната, която носеше в себе си не бе известна никому. Ужасяващото изживяване обаче я беше отказало от секса и така никога повече не стигна по-далеч от събличането си по бельо пред Фред, Джими, Удо, Боб и снощи, пред Крис. Това беше всичко. И то само в името на красотата.

Часовникът в кухнята – голям, стар с две махала, отброи 12 удара. Тогава Пелагия си спомни, че

притеснена от срещата с бодигардовете, не беше закусвала.

„Какво пък – помисли си тя, – мога днес да гладувам. Само да пия много вода. Книгата е хубава и по-добре да я дочета.“

Тя отиде в кухнята, извади бутилка минерална вода и ненаситно пи направо от пласмасовото ѝ гърло, оставяйки струйка от течността да се стече по брадичката ѝ. Точно тогава звънецът на апартамента я стресна. Не очакваше повече посетители за деня и смътно чувство за тревога обсеби съзнанието ѝ. Първоначално реши да не отваря, но когато чу и почукване на вратата, реши, че няма смисъл да се крие. Дори се усъмни, че те могат да бъдат последвани от разбиване и нахлуване в личната ѝ територия. За всеки случай погледна през шпионката и когато видя отново касиера, изпита желание да го разкъса. Въпреки това, пое дълбоко въздух и отвори вратата, придавайки си сънен вид.

- Госпожо Траянова – усмихна се угоднически малкото човече, – простете, че Ви безпокоя отново...

- Някаква нова такса ли измислихте? – студено попита Пелагия.

- Ха-ха-ха! – засмя се насила касиерът. – Какво хубаво чувство за хумор! Как не се познаваме по-добре? Както и да е. Исках да Ви информирам, че спешно извикахме комисия от ХЕИ, тъй като в мазетата (Пелагия тутакси преbledня, но това не направи впечатление на касиера, тъй като кожата ѝ и без това беше твърде бяла) са открити гризачи...лъъ... Така де, не се плашете, има плъхове. Налага се спешно да почистим помещенията и утре сутринта да отворим врати на хората...

- Ще почистя през нощта - отговори Пелагия, - тъй като, както разбрахте, тази вечер се прибрах много късно.

- Не знам, госпожо Траянова..., да не вдигате много шум... нали знаете, Велева, от партера, все се оплаква от нещо и...

- Аз нямам почти нищо в мазето - думите ѝ костваха неимоверни усилия, но се радваше, че може да запази самообладание. - Няма да притесня никого.

- Благодаря Ви... и ... извинете - нещо в изражението на касиера я притесни, но тя бързо прогони всякакви мисли.

Когато затвори вратата, Пелагия се отпусна на пода, хвана коленете си с ръце и така, подпряла главата си на тях, се заклати напред и назад. Страхът заплашваше да я парализира. Не знаеше как трябва да постъпи. Нито „войниците“, нито мебелите бяха по силите ѝ. Можеше да разтопи оловото, но труповеце щяха да останат.

„Да предположим, че успея да натикам и Крис в гардероба - мислеше си тя. - Ще заключа, а после ще вдигна леглото към стената и пренеса люлеещия се стол и масичката у нас. Така ще им осигуря нужното пространство. Надявам се никой да не иска да отваря гардероба. За какво им е?“

Вече поуспокоена от подредените си мисли, Пелагия стана и отиде в хола. Отпусна се на дивана и опита да почете още от книгата, но не успя да се съсредоточи. Усети как стомахът ѝ се свива и бързо изтича в тоалетната. Повърна и конвулсиите разтресоха не само ръцете ѝ, а цялото тяло. Взе душ и с последни сили се добра до леглото си. Унесе се, а когато отново отвори очи, пурпурните

отблясъци на залеза вече играеха зад прозореца своята странна игра на светлосенки.

Пелагия стана и с удоволствие отбеляза, че се чувства по-добре. Взе душ, облече стар анцуг и отиде в кухнята, където изпи още една бутилка вода на малки глътки. После взе кофа и гумени ръкавици („За заблуда на противника“ мина през ума ѝ) и усмихната слезе към мазето. За неин късмет, не срещна никого по стълбите и дори съседката от партера не подаде глава, както обикновено.

Когато стигна до вратата на своето мазе се спря на място. През вратата се процеждаше бледа светлина. „Да бягам“ – мина първоначално през ума ѝ, но после осъзна колко нелепо беше това решение. Овладея тремора на ръцете си и смело натисна дръжката на вратата. Гледката я поразя – на леглото бяха поставени трупове на нейните войници, а навсякъде около тях горяха запалени свещи. Тръсна глава, убедена, че това е видение, което може да прогони, но тогава чу глас:

- Пелагия Иванова Траянова. Що за колекция сте си направили, уважаема?

Тогава на бледата светлина на свещите различни фигурата на мъж. Висок, с атлетично тяло, облечен в костюм. Приблужи до него и видя чертите на лицето му – прав, римски нос, големи очи със странен блясък на тази светлина и усмивка, разкриваща перфектни бели зъби. Обърна се рязко към вратата, готова да побегне, но на пътя ѝ се изпречиха двама полицаи. Същият глас продължи:

- Арестувана сте в обвинение за пет предумишлени убийства. Имате право да мълчите. Ако не можете да си позволите адвокат, ще Ви бъде

назначен служебен. Всичко, което кажете може и ще бъде използвано срещу Вас в съда.

Единият полицаи сложи белезници на ръцете ѝ и двамата, застанали от двете ѝ страни, я изведоха пред кооперацията, където вече бяха излезли съседите им. Пелагия видя в очите им искрите на задоволство – имаха достатъчно материал за клюкарстване и никой нямаше да им отнеме това удоволствие.

...

- Поздравления, колега Петров – каза току що влезлият инспектор Свилев. – Разрешихте един от най-мъглявите случаи. Наистина, ако бодигардовете от клуба не бяха докладвали за изчезването на стриптизьора и не бяха съдействали максимално, може би тази жена още щеше да вилнее на воля, но Вие постигнахте голям напредък след толкова години безплодно търсене. Наблюдавахме я достатъчно време, за да забележим, че често влиза в мазето, съвсем не облечена за подобно място. Това беше първото, което ни направи впечатление, но ако не беше Вашата настоятелност, може би щяхме да се откажем. Знаете, че повечето колеги биха приключили делото поради липса на доказателства. А вчера се измъкна толкова ловко. От мазето, инсценира прибиране и дори беше убедена, че късметът е на нейна страна, когато съседката се показва на вратата.

- Е, стечение на обстоятелствата – отговори Петров, въпреки че въобще не му се говореше в този момент.

- Не се подценявайте, колега! Без Вашия усет към детайла и търпеливост на слон – следователят се усмихна смутено.

- Не заслужавам похвали, Свилев. Всяко приключено поради липса на доказателства дело ражда по един психопат. Никога не е ясно до къде може да стигне жертвата.

- Мислите, че тази жена е преживяла нещо трудно, което я е довело до тук?

- Не мисля нищо - тежката работа тепърва предстои.

Инспектор Петров потъна в мислите си. Спомни си как като тийнейджър тайно беше наблюдавал, скрит в храстите, изнасилването на едно момиче. Тогава не предприе никакви действия. Изплаши се. Но този случай оформи трайно решението му да стане инспектор и да разплита такива случаи. До ареста на Пелагия дори не се беше замислял в какво се е превърнала жертвата на онова изнасилване, при което той се показва като пълен слабак. Като едно нищожество, което косвено взе участие в това деяние.

Събуждането на Аззи

(отличен на конкурса на „Дракус“ - „Докоснат от Шекли“)

Аззи се протегна и тъкмо да се усмихне, си спомни, че няма начин да бъде събуден току-така след Голямото заспиване. Отдавна работата му в „Северен дисконфорт 405“ беше потулена, тъй като някакво писателче, в тандем с друго драскащо нищожество, се правили на интересни, издавайки дори книга за живота на дявола - уж, че всичко това било плод на въображението им. Единственото, което поддържаше полуусмивката на лицето на Аззи, беше мисълта, че Зелазни и Шекли - това бяха имената на фантастчетата - със сигурност са или поне ще бъдат подложени на истински адски дисконфорт в някоя от дупките.

И все пак, защо го бяха събудили по дяволите?! Или по-точно казано - защо го бяха събудили дяволите? Последната мисъл го накара да се засмее, прочиствайки си гърлото с подобно на пусната след дълго спиране вода в казанче бълбукане, което излезе от полуотворената му уста.

С удоволствие установи, че на нощното шкафче стояха черните очила, от които не го бяха лишили. „Баси мамата, спал съм в истинска спалня, на истинско легло, до мен има нощно шкафче!“ - всичко това мина и замина през главата му .

Вече не си падаше толкова да се връща на планетата Земя, но кой ли би го винил за това след фиаското с Томас Писаря. Но вие това го знаете - нали четете фентъзита, за да избягате от реал-

ността, която Аззи толкова харесваше. Шурайки се в мислите си като в лабиринт – място, в което също имаше опит, - някогашният владетел на една от дупките, вписани в „Адския регистър на местата с историческо значение“, се сепна от настойчиво позвъняване. Известен с изключително финия си и прецизен слух, Аззи безпогрешно обърна глава към тавана, където на голям екран се показва лице, много напомнящо онова на чиновника от Ада, позволил на Аззи да се спусне по тъмния и гаден тунел, където уж щял да събира нови сили. Или пък наистина ги беше събрал? Или пък наистина лицата на всички чиновници бяха еднакви?

...

- Аззи, нямаме време за губене, защото проспях почти половината от хилядолетието. Нещата много се промениха и сега е моментът да поемеш отново контрол, защото се случват чудовищни дори за размаха на Ада събития на земята – чиновникът изстреля всичко това без никакъв израз на гладко избръснатото си лице, сякаш беше говорител на новините от времето преди Аззи да заспи след онова спускане в тунела.

- Половината от хилядолетието, а не цялото. Съответно, още не е време за нова война с „Доброто“. Дори и да беше това, защо трябва да ми пука? – надменно попита дяволът, но самият той надушваше нова възможност да отмъсти, та макар и не на Принца и Принцесата.

- Защото имаш и задължения, освен права.

- Айде по същество, ако обичаш! – Аззи знаеше, че няма да спечели нищо, дори собствено удовлетворение, ако продължава да се заяжда с чиновника, а и наистина му стана любопитно какво

толкова са измислили жалките човечета, чийто праг на болката беше толкова нисък, че се пречупваха като съчки в огън от най-дълбоките адови дупки, та да се стигне до неговото събуждане.

- Хипоталамусът у хората произвежда пептиди или още така наречените „молекули на информация“. Тези молекули се обновяват и за час могат да станат 18 милиарда.

- И кое е новото на въпросната информация? – Аззи си спомни, че точно тези познания им помагала да внушават у хората чувство за тревога, самота, неудовлетвореност, които се умножаваха до 18 милиарда на час и ги превръщаха в перфектни претенденти за адовите дупки. Колкото и да се стараеха воините на светлината, все се намираха екземпляри, които поддаваха на мрачните мисли, а дяволите само това чакаха. Особено майстори от ранга на Аззи.

- Новото е, че хората са го разбрали и сега ни разиграват – и нас, и онези, светлите. Дори обмисляме временен съюз с ангелите, за да спрем самоконтрола на маймуните-човеци.

- Глупости! – не се стърпя наскоро пробуденият дявол. – Вашият съюз ще доведе до поредната битка, до поредната конкуренция, а през това време хората ще се доусамосъвършенстват и не бих се учудил ако стигнат до там, че да контролират и небесата им мъгливи, и дупките ни почтени.

- Ти да не би да си убил всичките си мозъчни клетки през този дълъг сън? Мислиш ли въобще като говориш?! Всъщност, от теб се иска да спазваш заповедите, които аз ще ти предавам една по една на интервал, на който ми заповядат. Първа-

та ти задача е да намериш някой от светлите, с когото да преговаряш.

- Ще пукна от смях! – Аззи се беше хванал за корема с две ръце и сълзи от се стичаха по лицето му. – Събудихте ме, защото още не сте намерили някой друг на моето ниво, който да може да постигне някакъв, що годе нормален, разговор с ангел. Страшни дяволета сте, няма що!

- Първа заповед предадена. Очаквам да ми се докладва. Тук... – Аззи разбра, че чиновникът вече не говори на него и стана. Хвърли един поглед на тавана-екран, но той вече беше изключен и дори му се стори смешен с орнаментите си отстранени.

...

Аззи взе дълга вана, поразходи се из къщата и въпреки че някои от технологиите не му бяха познати, достатъчно беше да сложи ръка върху уреда и да се съсредоточи, за да разбере как действат и за какво се използва. Мислеше си, че би било добре, ако старият Фрике или чаровната вещица Илит бяха там, но и без тях щеше да се справи. Даже му стана весело и започна да си тананика позабравена мелодия, когато на вратата се почука толкова силно, че за малко да се стресне. Беше му безразлично, обаче. Този път не участваше в надпревара за власт през следващото хилядолетие.

Погледна на контролния екран и чак възкликна от изненада – пред вратата стоеше фигура, облечена в бяло. Златният шлем, гълъбовите крила и най-вече големите сини очи не оставиха никакво съмнение – Бабриел се беше появил като по проъчка, въпреки че от опит знаеше, че е бил

изпратен от неговите началници, а съвпаденията не го изненадваха отдавна.

- А, стари ми приятелю – иронично каза Аззи, докато отваряше вратата. – Пак ли Висшият ви съвет те е изпратил точно навреме, когато моите ми дадоха първата задача след дългия сън?

- Здравей, Аззи – тихо прошепна ангелът. – Нещата не са толкова прости, колкото бяха.

- Да не би ангелчетата да са станали лошички?! – Бабриел знаеше, че заговори ли с умалителни, Аззи е готов да избухне и затова не реагира. – Или не можете да се справите сами с гениалните си творенията и дойдохте да търсите помощ?

- Знаеш чии творения са хората – прошепна ангелът. – Не смея дори да помисля какво ще стане, ако Той се намеси в тяхна полза. Засега, обаче, няма такива признаци и е редно ние да се справим.

- Кои „ние“? – Аззи, по навик, се опитваше да подразни Бабриел, но дори това не му достави удоволствие.

- Там е работата – и тъмните, и светлите сили са еднакво заплашени от това до къде стигна човечеството. Ето защо, е добре да постигнем някакво примирие за известно време и да си помогнем взаимно. За нас това не е трудно постижимо, тъй като ние...

- Да, да, помня – вие помагате дори на Злото, защото бла-бла... нямало зло. А как ще наречеш това, което направиха хората?! – Аззи вече крещеше.

- Неподчинение, бунт, а може и развитие, но не нам е дадено да съдим дали е добро или зло – успя да каже Бабриел, без да бъде прекъснат от дявола.

- Да ти напомня и един друг бунт, който завърши с наказание. За разлика от хората, обаче, Лъчистият знае как да превърне дефекта в ефект. И факт – ето ни и нас, лошите дяволи – изкриви лицето си в гримаса Аззи.

- Никой не ви нарича лоши – набра смелост Бабриел. – Такива сте, каквито Всевишният е решил да бъдете, а колкото по-често се идентифицирате със злото, толкова по-близо до него сте. Сега, да минем по същество, искаш ли? Или ти трябва време да се разсъниш и да си починеш?

- Не съм човек, Баб! – изсумтя дяволът. – Предполагам, пак ще съжителстваме заедно, а?

- Няма нужда, можем да общуваме с видео чат.

- С какво?

- Ти как получи инструкции от ада?

- На тавана в спалнята се появи лицето на чиновник...

- Да, това е. Аз имам връзка с теб и ще ти се обаждам.

- За чий дойде до тук тогава – самият Аззи се изненада от цинизма си, но реши да не му отделия толкова внимание.

- За да съм сигурен, че всичко е наред и че си съгласен да работим заедно.

- Едва ли моето съгласие е от значение – Аззи премълча, че първата му задача беше да се свърже с някой от Светлите. – Хубаво, но това не означава, че няма непрекъснато да чуваш „Да ви пикая на добродетелите!“ Не обещавам и че няма наистина да го направя.

- Успокой топката, бр... Аззи.

- Брат ли щеше да ме наречеш? Хахаха, луда работа. Ай, махай се, че ми писна. Като има за какво, ще се видим и чуем.

...

Благоуханията, останали след тръгването на Бабриел не подразниха Аззи. Мина му през ума, че остарява, но нямаше време за философски размисли точно в този момент. Претупа надвенатри разговора с чиновника от ада, съобщавайки, че отново ще работи със стария си познат, без да навлиза в подробности за това кой кого е потърсил. И без тях, му беше тъпо, че трябва да информира нископоставен в йерархията човекоподобен за това какво върши. Втората задача щяла да дойде на следващия ден.

За да се разтуши, но без някогашната страст, Аззи тутакси се озова на Земята, бързо преобличайки се по време на телепортация, задавайки функцията „да не се откроява“. 21-ви век не беше сред любимите му при изучаване на Бъдеца история, но все пак имаше някаква теоритична подготовка. Това, което видя, наистина го изуми. Хора вървяха един срещу друг като роботи или зомбита. Всеки момент можеха да се блъснат един в друг, но това не ги караше да се отместят настрани и да направят път на другия. Всеки беше готов да мине и през трупове, буквално, само и само да докаже себе си, да се съхрани. Аззи блъсна нарочно един такъв арогантен тип, който на всичкото отгоре беше облечен със същия костюм като него. Представителят на Ада се озъби на човека, но последният само махна с ръка и се изплю на тротоара. Аззи беше готов да се нахвърли върху му и да го разкъса, когато някой го дръпна леко за ръкава. „Е, добре, и теб мога“ – помисли си дяволът и се обърна, готов да се бие. В този момент се почувства като закован на място от крехката фигура и нежни зелени очи на жената,

дръпнала ръкава му. Някак смътно му напомни за Илит, но със сигурност не беше тя. А колко му се искаше!

- Дяволе, белята ли си търсиш? Не знаещ ли, човечеството навлезе в нова ера и вече нито светли, нито тъмни сили могат да го изплашат?! То кове собствената си съдба, а от известно време го правим в синхрон, независимо в кой край на Земята се намираме.

- Защото не сте си намерили майстора, пардон – дявола! – изсмя се Аззи, въпреки че вътрешно негодуваше срещу дързостта на малката мръсница, която го беше разпознала.

- Чудиш се откъде знам какъв си. Чета мислите ти. И повечето хора го могат. Не сме вече онези безволеви създания, които трепереха от страх пред дяволи и лижеха задници на ангели. Бог е оставил в нас своята искра и ние се научихме да я поддържаме жива.

- Единственото, на което се чудя, е защо не съм ти отвортял главата, вещице! Искам... – Аззи вече се беше ядосал.

- Искаш да ме видиш как изчезвам във вихрушка от виолетов дим – довърши мисълта му жената пред него. – Е, аз не съм Илит и не можеш да ме контролираш или да ми заповядваш. Доиде в съвсем нова ера и тук нито ти, нито светлият Бабриел имате думата. Бог ни даде...

- Започна да се повтаряш, нещастнице. Какво, научихте няколко реплики и решихте, че ще сбъдвате желанието и това е угодно Богу? И как така ние, дяволите, бяхме дарени с тези способности много преди вас, след като това е „Божие дело“, както наивно вярвате?

- С какво сте били дарени? – Аззи имаше вещица срещу себе си и се убеди точно в този момент, в който подобно на онова на Илит, лицето ѝ от красиво рязко се променяше в зловещо и обратно. Объркването ѝ също беше факт и дяволът се поздрави наум за хитрия ход. Вещица или не, тя си оставаше човек, една от нищожните маймуни, дарени с привилегията да бъдат „угодни Богу“.- Не, не беше много умно от твоя страна. Вие не можете да променят реалността, в която живеете, с мисълта си, знам го. А и изпълнявате доста заповеди, докато ние сме дарени със свободната воля.

- Ако не разпознавах сянката, която минава през иначе не толкова лошото ти лице, бих помислил, че си същинско ангелче, което нямаше да намали желанието ми да добия естествените си размери и да те хвана между палецаи и показалеца, без да внимавам. Щеше да изпукаш като гнида...

- Престани, ще се напикая от смях – малката вещица се гърчеше от неопределени конвулсии, които явно показваха колко ѝ е забавно. – За какво си дошъл? За да ни спреш? Късно е. Добре си поспал през последните няколко години. Ако не беше, би знаел защо никой, дори чиновниците на Ада, не смеят да се появят между нас.

- Страх ги е от вас, така ли?

- И има защо. Все още не съм загубила интерес към теб, иначе вече да съм те върнала надолу по коридора и отново да заспиш за неопределено време. После, с Барб е лесно – малко е нужно и ще му завъртя главата точно така, както са се завъртели къдричките по иначе нелюбата му главица.

- Благодаря, благодаря за комплиментата – гласът на ангела прозвуча, този път съвсем не много тихо, зад гърба на Аззи.

- Ти пък откъде се взе?! По дяволите, вие...

- Take it easy, boy – апострофира го ангелът, който пред очите му се преобрази в чернокож рапър.

- Не знам какво да кажа... – Аззи не успя да довърши мисълта си, а само тропна с крак. Усети как земята се разтваря и познатото му вече усещане, че се спуска все по-надолу и по-надолу му напомни какво следва. Като в просъница чу как ангелът и непознатата вещица флиртуват помежду си, а после силна светлина, процедила се през все по-смаляващия се отвор над него, потвърди какво се беше случило: нов дълъг сън.

...

Няколко часа по-късно от компютрите, независимо от брауъра и програмата, в която бяха потребителите от всички краища на света, се чу напевният, добре познат им глас:

„Давам свобода на мислите си. С миналото вече е свършено. Аз съм спокоен.“

На фона на мелодия от 963 Hz, човечеството твореше своето настояще, без да позволява на миналото или бъдещето да го разсейва.

...

Това, което Аззи не чу, беше как Барбиел казва, че хората вече са се поставили в капан, изработен от самите тях – бяха се изолирали, всеки пред своя собствен екран, и бяха забравили, че всеки от тях е отворена енергийна система и изолацията ги отслабва, правейки ги по-уязвими от всякога. А би му било толкова полезно при следващото събуждане...

Денят на измитите прозорци

(отличие на третия конкурс на писателски клуб „Фортуна“ – „Мостове“)

Беше топла сутрин, независимо, че вчера отбелязаха едва Гергьовден. Кунка Обретенова отвори всички измити „до скърцане“, както обичаше да казва, прозорци на малката си къща и се огледа в един от тях. Игрива усмивка украси устните ѝ, въпреки че бе удовлетворена от добре свършената работа, а не от образа в стъклото.

„Какво да си гледа една бабичка? Да бях поне двадесетина години по-млада, та някой седемдесет-осемдесетгодишен вдовец да се завърти около мен, а то „деветдесетака, мамата си трака“, казваше баба ми Злата. Къде по-млади от мен заминаха за отвъдното, а аз да мисля, че съм красива. За кого? За кога?“

Поддържаше безупречна хигиена и не се лишаваше от ежедневния си душ с лавандулов сапун, а в неделя дори си пълнеше ваната, с канелен аромат от специалните соли, подарък от дъщерята. Все по-трудно излизаше от тази вана. С влизането още нямаше проблем. Ходеше на фризьор веднъж месечно, защото ѝ беше полесно да поддържа къса прическа, но не се боядисваше. Харесваше ѝ, че достатъчно гъстата за възрастта ѝ коса все още беше леко начупена и създаваше допълнителен обем, който в бяло изглеждаше „почти като ореол“, както обичаше да се шегува със себе си във все по-редките случаи, когато децата ѝ гостуваха. Синът Андрей, и дъщерята Злата, близнаци, си бяха намерили

работа, а по-късно и създали семейства в Германия. Кунка се разбираше чудесно и със зетя, и със снахата и то не само защото през цялата си трудова кариера беше преподавала или превеждала от немски. Тя нямаше нито претенции, нито очаквания и това я превърна в тяхна любимка. Знаеше, че немците рядко гостуват така, както го правят българите и ако трябваше да се сърди на някого за това, че рядко виждаше децата, партньорите им и внучетата си – дъщерята имаше момиче, а синът, две момчета, близнаци – то беше тя самата за това, че ги е възпитала по този начин.

Кунка не се сърдеше. Току прескачаше до някоя съседка на кафе или си бърбеше в парка дори с непознати, ако ѝ станеше приятно, а условието за това беше събеседниците ѝ да не се оплакват от нищо – дори от времето. Докато съпругът ѝ, Петър Обретенов, беше жив, се беше наслушала на всякакви, поне незлобливи, претенции. Сега, през последните десет години, не ѝ липсваха. Би ги приела само ако Пешо се върнеше, но дори и в най-смелите ѝ мечти това не се случваше. В този ден, в който се огледа в добре измития прозорец, тя реши, че моментът да отвори кутията, която пазеше ревниво и не позволи на никого, дори на Пешо, заплашвал я по какъв ли не начин, да я отвори. Тя осъзнаваше колко добър мъж е имала, въпреки претенциите му, с които се беше научила да се шегува – всеки друг би я обвинил в изневяра или дори би разбил кутията, за да я изобличи. На Пешо му беше достатъчно, че тя му даде думата си – не му изневерява, не спестява пари за себе си, там е младостта ѝ, а по-голяма част от нея му беше

подарила. Имаше право да си запази тези спомени. И той постепенно се отказа от идеята да наднича в гардероба. Самата Кунка дори не я отваряше. Но този ден, денят, в който се огледа в измития прозорец, беше специален. На тази дата, но преди седемдесет и пет години, си беше обещала нещо и само това, което беше в кутията, ѝ напомняше какво е. Кунка не бързаше. Изми внимателно ръцете си, въпреки че вече беше взела душ и облякла празничната си рокля на цветя. В квартала бяха свикнали с нейната пъстра веселост и никой не можеше да си я представи в сиво или кафяво.

„Дребна и вредна съм, ма много плат не отива“ – смееше се тя, когато получаваше комплимент за нов тоалет, който винаги си ушиваше сама.

Отново застана пред прозореца – и огледалото беше чисто, но някак твърде детайлно очертаваше бръчките, които макар и да не бяха много за деветдесетгодишна жена, не представляваха най-приятната гледка, на която би се насладила точно в този ден. Придърпа стола пред прозореца-огледало, взе кутията и седна. Дълго гали изгърканата повърхност с вече липсващи от местенето мидички, които не пожела да даде на Пешо, за да ги залепи – струваше ѝ се, че ще залепи и съдържанието ѝ и нямаше да може да му се наслади. Най-после се осмели и отвори кутията. В нея имаше пожълтял лист с нещо написано на него. Радваше се, че мастилото не беше избледняло, но се наложи да стане и да вземе очилата си – само с дясната ръка, защото в лявата продължаваше да държи кутията, която леко потреперваше, но не от Паркинсон, а от

вълнение.

Отново седна на стола и с очилата на носа („така виждам най-добре“ увери дъщеря си последния път) зачете шепнешком:

„Мило мое деветдесетгодишно Аз! Не мога да повярвам, че пиша такава шуротия, защото дори не мога да си представя, че ще живея толкова дълго. Гледайки обаче баба Злата, която днес духна три свещички, изписали цифрата сто, се попитах - защо пък не?!

Мила моя, какво стана? Наживя ли се? Повярва ли, че стига да поискаш, онази с косата - да има да взема, че да ѝ напиша прозвището с главни букви - ще ти отпусна малки кредити и то без лихви. Нали така ни учеше дядо Божо: „отпуская малки кредити, без лихви, и клиентите ти ще бъдат доволни, а ти никога няма да разбереш какво е загуба.“

Може би вече си гледаш внуците. Или поне ги очакваш, защото си родила момче и момиче. Как ми се иска да е било наведнъж, че да не се мъчиш два пъти, а радостта ти от всяка тяхна усмивка, зъбче и стъпка, от всяка лоша или добра дума, да бъде двойна. Защото не забравяй, мое деветдесетгодишно Аз, че лоши думи се чуват само от хора, които поне са те харесали. А най-лошите, от тези, които те обичат и те е грижа за теб. Иначе, другите лоши думи дори не си забелязала. Нали? Нали?! А какво стана с мъжа ти? Обича ли те още? Дори да си е отишъл - било някъде другаде, било в отвъдното, - той трябва да те обича, защото ти знаеш какво е да даваш, без да очакваш нищо в замяна. Въпреки това, такива хора получават най-много. Не, не като пари, които вярвам не ти липсват, а като обич, която не

може да купи и най-заможния banker на света. Мило мое деветдесетгодишно Аз, моля те, не се предавай до последно. Както ни учеше баба Злата, винаги излизай чиста, спретната, напета и с червилце. За да ти е приятно да се огледаш в прозореца, който си лъснала до блясък сама. Да, в прозореца, мила моя, защото огледало е издайник, а понякога добавя някоя и друга бръчка, която никой друг не вижда. Мъж, какво да ти обяснявам повече? Ти си ги опознала по-добре от мен – прекрасни същества, без тях не можем, но със сигурност се вглеждат далеч повече, отколкото на една жена ѝ е нужно. Те да виждат голямото, а за малките неща ние сме достатъчно критични към себе си. Струва ми се, че съм много мъдра вече, въпреки че ти може и да ми се смееш, докато четеш това. Само едно не губи – вярата, че днес си по-добре от вчера и по-зле от утре. Дори утрето да не дойде. Пак ще ти напомня за баба Злата, която ни уверяваше, че ако беше толкова зле там, отвъд, поне един българин щеше да намери начин да се върне, защото „черен гологан не се губи“.

Обичам те, мое деветдесетгодишно Аз. Дори и да не можеш да го прочетеш.

Твоето деветнайсетгодишно АЗ“

Писмо като писмо. Никога не го беше изпращала, но все пак го прочете.

Кунка избърса стеклата се сълза, пое си въздух и малко след това образът в прозореца отрази отново усмивката ѝ. Този път тя беше предизвикана от това, което виждаше. Да, беше спазила всичките обещания, които деветнайсетгодишното ѝ Аз си даде.

И знаеше какво е любов. Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя го вдигна:

- Злата, здравей, детето ми! Как сте? Какво казваш? Звуча закачливо ли? Ами да, какво очкваш от едно момиче? Ха-ха!

ИЗДАДЕНИ КНИГИ НА ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

1. „На попрището жизнено в средата“, сборник с поезия и публицистика, автор Надежда Александрова-Цанева; 2019, 2020; е-книга и печатно издание

2. „Живота в стих събрах“, сборник с поезия, белетристика и публицистика, автор Габриела Цанева; 2019; е-книга и печатно издание

3. „Стъпки по пламъци“, стихосбирка, автор Габриела Цанева; 2020; е-книга и печатно издание

4. „Догонвам бягащия ден“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, второ издание, 2019; е-книга

5. „Миналото в мен“, документална повест, автор Габриела Цанева, трето, юбилейно, допълнено издание, 2019, 2020; е-книга и печатно издание

6-9. „Алманах Литературно земеделско знаме“, том 1, 2, 3, 4, съставители Кирил Назъров и Габриела Цанева, 2019, 2020, 2021; е-книги и печатни издания

10. „След девети, след десети“, сатирична стихосбирка, автор Христо Ангелов; 2019, 2020; е-книга и печатно издание; второ издание 2021, печатно издание

11. „Състояния. Хайга“, автор Габриела Цанева, второ, преработено и допълнено издание, илюстрирано, 2019; е-книга

12. „Отвъд болката и красотата“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; печатно издание

13. „Сътворения“, стихосбирка, автор Рени Васева; 2019, 2020; е-книга и печатно издание

14. „Толкова е рано“, роман, автор Габриела Цанева, 2019; е-книга

15. „Реша се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове, автор Габриела Цанева, второ издание, 2019; е-книга,

16. „Календар за вечността“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; печатно издание

17. „Високосният ден“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, второ издание, 2020; е-книга

18. „Светата троица човек“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; печатно издание

19. „Оскъдни дни“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, 2020; е-книга и печатно издание

20. „Светлина от миналото“, сборник с поезия и публицистика, автор Христина Вълчева; 2020; е-книга и печатно издание

21. „Черно-бели истории за моите шарени хора“, стихове и разкази, автор Валентина Григорова, 2020; е-книга

22. „Треви под снега“, роман, автор Габриела Цанева, второ издание, 2020; е-книга

23. „Денонощия“, стихосбирка, автор Рени Васева; 2020; е-книга и печатно издание

24. „Водопой за кръвопийци“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; печатно издание

25. „Поп Дошо“, документална проза, автор Тодор Билчев, второ, преработено и допълнено издание, 2020; печатно издание

26. „Дневникът на госпожица Радка“, роман, автор Маруся Николова; 2020; печатно издание

27. „Боже, избави България“, роман, автор Росен Марков, второ издание, 2021; е-книга

28. „Цвилят гривести коне“, стихосбирка, автор Живка Танчева, втора издание, 2021; печатно издание

29. „Пепел от дъга“, стихосбирка, автор Тодор Билчев, 2021; печатно издание

30. „Целувката на небесата“, стихосбирка, автор Тодор Билчев, 2021; печатно издание

31. „Искам себе си“, хайбун, автор Габриела Цанева, второ издание, илюстрирано, 2021; е-книга

32. „Усмивките на мъдростта“, афоризми, автор Николина Пенева, 2021; печатно издание

33. „На незабравата зовът“, епос, автор Тодор Билчев, 2021; печатно издание

34. „Нощта на щурците“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, 2021, е-книга

Весислава Савова

С АРОМАТ НА ЛОТОС

Българска, първо издание

Редактор: Габриела Цанева

Рецензент: Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат е-книга

Обем 80 стр.

Платформа за е-book:

<http://e-books.gabriell-e-lit.com/>